

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

HET VOORSTEL

Een biënnale van ideeën

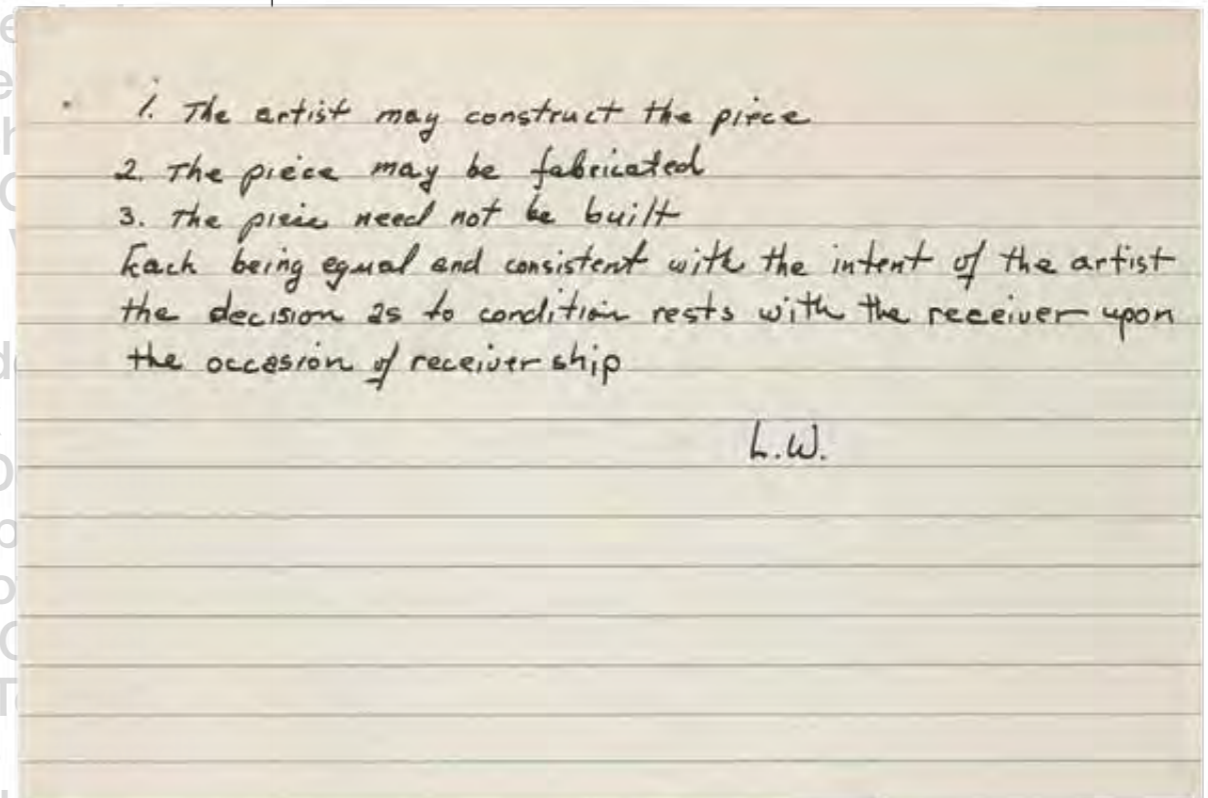


Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Oers
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Een biënnale van ideeën

18.09.2021—31.10.2021



Ode aan de vonk

Door Chiel Vandenberghe

In 2018 bracht de eerste editie van ‘Het Voorstel, een Biënnale van Ideeën’ een wervelwind vol creativiteit en verwondering naar Menen. Dat een artistiek idee op zich ook een volwaardig kunstwerk kan zijn: dat was en is het uitgangspunt van dit project. Toen ontdekten we er onder meer artistieke maquettes, schetsen, simulaties, een mini-tentoonstelling in de tentoonstelling en verschillende concepten die de stad een nieuwe aanblik zouden (kunnen) geven.

Ook voor deze tweede editie dienden heel wat kunstenaars voorstellen in. Een jury selecteerde er achttien. Ze worden ofwel als idee op zich gepresenteerd, of effectief uitgevoerd. Die selectie wordt aangevuld met kunstwerken uit collecties die het uitgangspunt onderstrepen.

Bovenal is dit project een ode aan de verbeelding. Aan de gave van kunstenaars om nieuwe, onbegrensde werelden te creëren waarin alles mogelijk is. Een ode ook aan die eerste vonk die ontstaat bij de start van een creatief, artistiek proces. Een vonk die niet per se hoeft te leiden naar een realisatie, maar daarom op zich niet minder krachtig is.

Nieuw aan deze editie is dat ook het stadsmuseum op hetzelfde plein volledig wordt ingenomen. Ook in de stad zelf zal je op onverwachte plaatsen kunst zien opduiken.

Laat je verrassen, ontdek Menen als een stad waar beeldende kunst op een open en frisse manier gebracht en beleefd wordt, en geniet van de letterlijk fantastische voorstellen in deze publicatie.

Griet Vanryckegem, schepen van cultuur Stad Menen
Chiel Vandenberghe, directeur Cultuurcentrum De Steiger

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D’hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

IDEE

(v. Gr. idea = idee, uiterlijk, aanblik, gestalte) Een idee is in het gewone spraakgebruik een gedachte, een plan, een ontwerp. In de filosofie heeft de term idee een toegespitste betekenis, die sinds Plato een blijvende invloed heeft uitgeoefend op het wijsgerig denken. Idee vertegenwoordigt dan een diepere werkelijkheid dan die van de verschijnselen. Platoonse ideeën kunnen aan de ene kant als oerbeeld, aan de andere kant als grondbegrippen worden opgevat.

PLATO'S IDEEËNLEER

Plato verstond onder idee een algemeen beginsel dat zich niet in de wereld, in de kosmos bevindt, maar ergens anders: in de ideeënwereld. De ideeënwereld is het hoogste wat bestaat. Alle zichtbare dingen op deze aarde, zoals de mensen, de dieren, de planten, maar ook bijvoorbeeld ethische maatstaven, zijn afspiegelingen uit de ideeënwereld en daarom vergankelijk en van tijdelijke aard.

De idee mens bestaat dus alleen in de ideeënwereld; de mensen die op aarde leven zijn er afspiegelingen van het goede ofwel de idee goed. De idee zelf is niet te zien, maar alleen te schouwen door het intellect, de geest. Ook bestaat er volgens Plato een hiërarchie van ideeën. De idee van het goede is de hoogste.

ARISTOTELES

In tegenstelling tot Plato beweerde diens leerling Aristoteles dat niet de idee, maar het afzonderlijke ding werkelijk was. Het algemene idee (*de mens*) is niet iets op zichzelf naast de afzonderlijke dingen (deze mensen hier). Het algemene is geen ding, het bestaat niet eens; het is een naam. Volgens Aristoteles bestaat *de mens* niet, maar is het een abstractie die slechts in onze gedachten bestaat, maar die in de werkelijkheid niet voorkomt. Wat wel bestaat is elke concrete mens.

MIDDELEEUWEN

Met deze meningsverschillen tussen Plato en Aristoteles ging men de Middeleeuwen in. Het nominalisme kwam tegenover het realisme te staan. Volgens het nominalisme bestaan algemene begrippen (*het goede, de mens*) niet in de werkelijkheid. Het algemene is alleen maar een naam, een nomen voor iets wat in de werkelijkheid voorkomt. *Het goede, de mens* komt men nergens tegen, wel goede daden, goede of slechte mensen. Het realisme ontkende deze nominalistische visie. Het beweerde dat algemene begrippen een objectieve waarde bezitten; algemene begrippen kunnen ook op zichzelf voorkomen.

MODERNE TIJD

Descartes introduceerde een nieuw probleem in de leer over ideeën. Hij sprak van aangeboren ideeën of begrippen. Dat ik weet wat goedheid, waarheid en dergelijke is, aldus Descartes, komt omdat het vanaf het eerste moment in mijn natuur was. Dat ik een idee “God” heb, betekent dat dit idee niet door mijzelf is aangeleerd, maar bij mij is aangeboren.

Locke zette de leer van de aangeboren begrippen rigoureuus overboord. Volgens hem stammen alle gedachten en denkbeelden uit de eigen zintuiglijke waarneming of uit de ervaring van de mens. Deze theorie zette hij uiteen in zijn *Essay Concerning Human Understanding* (1690). Locke werd er de grondlegger van het empirisme mee.

Een op Plato georiënteerde ideeënleer wordt nog steeds verdedigd, bijvoorbeeld door Amerikaanse filosofen die zich bezighouden met de status van wiskundige begrippen, zoals R. Rucker (1946).

> categorie: idealisme, nominalisme
R. Rucker, *Infinity and the Mind*, 1982



Frank Gehry gefilmd
door Sydney Pollack
Film still uit 'Sketches
of Frank Gehry', 2005

Een idee kan soms heel eenvoudig zijn.

Door Hans Martens

Thomas Schütte heeft in zijn rijke oeuvre vaak gewerkt met architectuurmodellen en zelfs reële gebouwen gemaakt: een bunker in Sonsbeek, een ijssalonnetje in Documenta. Maar voor zijn eigen Skulpturenhalle die hij liet bouwen in Neuss bij Düsseldorf was het prototype wel heel eenvoudig. Ik kan me de gezichten van het architectenteam waarmee hij in zee ging levendig voorstellen toen hij zijn eigen maquette toonde: een luciferdoosje met als dak de glooiende vorm van een aardappelchip (ik vermoed van het merk Pringels). Ik fantaseer dat Schütte op dit idee kwam toen hij in een dromerig moment, net voor hij de chip in zijn mond ging steken, plots de vorm van zo'n zoutje van nabij bekeek en er een dak voor een gebouw in zag, een mooi glooiende luifel. Het doet denken aan hoe kinderen, zittend aan een tafel met volwassenen, de tijd doden met het stapelen van suikerklontjes en er steden mee bouwen. Uiteindelijk nam het luciferdoosje de ovale vorm van de chip over en werd het dak iets minder uitgesproken golvend, maar wanneer ik de Skulpturenhalle bezoek denk ik altijd aan de minimale maquette met luciferdoosje en chip.

Ook de befaamde Canadees-Amerikaans architect Frank Gehry weet wat spelen is. In een fascinerende documentaire over zijn werk zie je hem samen met een partner bezig met schaar en papier. Samen ontwerpen ze al knippend en vouwend modellen voor monumentale gebouwen. Ze observeren, knippen een stukje papier weg, kleven een stukje papier bij, om zo inzicht te krijgen in volumes en verhoudingen. Modellen en maquettes zijn voor vele kunstenaars schetsen in drie dimensies. En zoals voor kinderen in hun verbeelding schaalmodellen echte autootjes, boten of vliegtuigjes zijn, ziet ook de kunstenaar in zijn maquette het reële kunstwerk al voor zich opdoemen.

Een minder bekend aspect van de kunstenaarspraktijk van Luc Tuymans is dat, voorafgaand aan zijn schilderijen, hij filmisch en fotografisch materiaal verzamelt of maakt waardoor hij als het ware simulacra van de realiteit, en niet de realiteit *as such*, als vertrekpunt van zijn werk neemt. Van een in papier gemaakte maquette van een drumstel nam hij Polaroidfoto's die dan model stonden voor grafiekprenten en een schilderij. De 'beperkingen' van het medium Polaroid – overbelichting, onscherpte – werden zowel grafisch als picturaal benut om tot vervreemdende beelden te komen. Ook het idee om met polymeerstempels enkele herkenbare motieven uit zijn schilderijen monochroom (tijdelijk en herhaalbaar) af te drukken lijkt een zijpad in het oeuvre te zijn. De beperkingen van het medium – geen enkele afdruk is tweemaal hetzelfde – verwijzen hier ook naar de picturale subtiliteit van de schilderijen.

De 'models' die Dennis Oppenheim in het midden van de jaren zestig maakte waren denkoefeningen voor de grote land art projecten die hij al dan niet heeft uitgevoerd in afgelegen landerijen of woestijngebieden. Misschien hielpen ze in het overtuigen van galeriehouders of andere financiers om ze uiteindelijk uit te voeren, maar op zich hebben ze in al hun eenvoud ook de status van sculptuur. Zoals Oppenheim genoeg had aan enkel wat papier, karton, lijm en modelbouwgras, zo heeft ook Sylvie Macías Díaz slechts enkele krakemikkige fruitkistjes nodig om een villa in de Spaanse regio Cantabrië te verbeelden. De speelgoedauto – een specifiek model van een dure Jaguar – geeft de schaal van het werk aan.

Het spel met schaal en dromerige verbeelding is een weerkerend gegeven in het oeuvre van Hans Op de Beeck. Dat toont hij voortreffelijk in de reeks video's 'Staging Silence' waarvan we hier de derde versie presenteren. Op een soort minitheaterscene zien we twee handen miniatuurobjecten aanbrengen en wegnemen, coulissen in- en uitschuiven. Een spiegelend oppervlak suggereert water, aluminiumpapier zijn rotsen of ijsschotsen. In stilte volgen de scenes elkaar op: een dekbed is een winterlandschap dat transformeert in een tuinterras. Een vissershuisje aan de rand van de grootstad wordt een hut in een jungle. Een hall van een luchthaven verandert traag in een museumzaal voor hedendaagse kunst (alsof beiden inwisselbaar zijn). Een kerstbal (een leuke knipoo naar Jeff Koons), een rijstwafel, een vanillewafel en wat verfrommeld aluminiumpapier roepen de sfeer van abstracte kunst op.

Interieurs en exterieurs glijden in elkaar over. Na ieder wegwijnen lijkt iets nieuws te bloeien. Zandkastelen 'smelten' in een artificiële regenbui weg, uit de modderige, en later verdorde aarde schieten zonnebloemen op. Een referentie naar Van Gogh of Kiefer? Een zee droogt op, maar ook daaruit ontstaat opnieuw leven: een basketbalveld transformeert in een zwembad dat op zijn beurt transformeert in een autoscooter. Kermis-attracties komen wel vaker voor in het werk van Op de Beeck. Niet toevallig is de kermis een soort metafoor van (het) leven. 'Staging Silence (3)' van Hans Op de Beeck is een choreografie van handen en dingen en wordt begeleid door muziek van Robin Rimbaud (aka Scanner).

Een gelijkaardige choreografie zien we ook in de 'Animatieboeken' van Kristof Van Gestel. Vanuit een vast camerastandpunt zien we een opengeslagen boek met kleurrijke pagina's. Een hand draait de pagina's, waaruit vormen zijn geknipt, om. Bij iedere omslag ontstaat een nieuwe abstracte compositie van gekleurde vormen op en naast elkaar. Van Gestel, die graag met andere kunstenaars samenwerkt, liet de score voor deze video over aan muzikanten die de organisator van de tentoonstelling zelf kon kiezen. Uiteindelijk improviseren de leden van de Gentse postrock Jazzy band Narwhal een soundtrack bij het Animatieboek.

Samenwerken met andere kunstenaars was ook voor Nel Bonte een uitdaging om uit haar eigen comfortzone te treden. Een sculpturale installatie werd ingezet als scenografisch

beeld voor dansers, een choreografe en een componist. Het resultaat is een film die werd opgenomen in een theaterzaal zonder publiek en is aldus een getuigenis van een Gesamtkunstwerk dat is ontstaan tijdens een wereldwijde pandemie. Het inspireerde de kunstenaars om in de toekomst meer dergelijke samenwerking aan te gaan.

Ook Gerd Ververs bedacht een choreografie, maar dan wel in de vorm van een 'Cavalcade voor een anonieme vrouw'. Grote houtskooltekeningen en een 'wandellende' tafelmouquette brengen zijn droombeeld "dat zomaar uit het niets komt" tot leven en mogelijke rituele uitvoering. Nu nog de paarden en figuranten vinden.

Waar liggen de grenzen tussen droombeelden, utopieën en uit te voeren plannen? Vestigt een kunstwerk zich niet vaker tussen droom en daad? De grensstad Menen is een goede plek om na te denken over grenzen.

In pure Wikipediastijl omschrijft Various Artists, het collectief van een groep fictieve personages, hun project 'Belindia' als een land in West-Europa dat in 2121, op dat moment nog de republiek New Belgium™ en de staat Luxemburg, door India werd aangekocht voor een bedrag van 360.000.000.000.000 dollar. Gevisualiseerd met landkaarten, documenten en certificaten be vraagt Various Artists – met de nodige ironie en poëzie – het statuut van staten en eigendom, en analyseert men de (on)macht van nationalistische- en wereldpolitiek.

Vanuit een eenvoudig idee kan de kunstenaar zich ook profileren als wereldverbeteraar. Jan Delestine trekt met een billboard eenzaam door de West-Vlaamse velden. Soms staat er geen boodschap op of is die onleesbaar. Soms stelt hij een eenvoudige vraag, zoals: 'Gebeurt het soms dat u gewoon in het gras gaat liggen?' Zijn werken zijn reflecties over het slagen en falen van communicatie.

Tijdens de bloei van de Italiaanse renaissance in het veertiende eeuwse Toscane was de term *modello* heel gebruikelijk. Het verwees naar een voorbereidende studie of maquette, meestal op kleinere schaal, voor een kunstwerk of architectuur, gemaakt ter goedkeuring van de opdrachtgever. Op schilderijen zie je ook vaak dergelijke opdrachtgevers afgebeeld met in hun hand zo'n modello van een gebouw dat ze hadden laten optrekken. Uit diezelfde periode stamt ook de term *bozetto*, een sculptuur in was of klei van een groter uit te voeren kunstwerk. Deze tradities leven ook nog in onze tijd verder.

Bij Henk Delabie heten de modello's 'Units'. Hoewel ontstaan in het atelier als autonome denkoefeningen in volumes in karton of hout, puur voor het plezier van het maken en ontdekken, vinden sommige studies wel hun weg naar opdrachtgevers die het werk – al dan niet permanent – laten uitvoeren op grotere schaal in hout of beton. Ook de werken van Anton Hewitt balanceren tussen autonome sculptuur en maquette. Ze zouden groter kunnen uitgevoerd worden, maar hebben ook hun bestaansreden in hun eigen schaal en materiaal.

Voor Simon Van Parys biedt een verkleind model (een soort *bozetto*) dan weer de mogelijkheid om reeksen uit te voeren en zijn eigen verzameling van (fictieve) onderzeeërs aan te leggen. Maar zoals de hobby van modelbouwvliegtuigjes bouwen soms ook leidt tot het behalen van een echt vliegbrevet, zo ontstond het idee om (een deel van) zo'n duikboot nu ook eens op grotere schaal uit te voeren. Het plaatsen van de duikbootoren naast een cultuurcentrum, dat zichzelf 'De Steiger' noemt, is een mooi toeval.

Een model hoeft niet altijd op verkleinde schaal te zijn. Zowel Boy en Erik Stappaerts als Marie Cloquet bouwen een werk op schaal 1:1. Ze doen dat wel in surrogaat materialen. De dansvloer van Stappaerts zou als permanent kunstwerk in de publieke ruimte van Menen kunnen uitgevoerd worden in duurzame materialen zoals beton of terrazzo. De 1:1 maquette van de fotokijkdoos van Marie Cloquet zal binnenkort uitgevoerd worden in roestvrij staal en tijdelijk geplaatst worden aan het Zuidpark in Gent. Het kartonnen schaalmodel is tevens een instrument om na te denken over montage, demontage en transport met de bedoeling de kijkdoos ook op andere plaatsen te tonen. Ook Peter Van Eyck hoopt zijn 'instortend kaartenhuis' ooit op monumentale schaal uit te voeren. De maquette in staal lijkt een tussenstap in de realisatie van die droom te zijn. Hoewel. Tijdens de realisatie van het huidige werk in de zomer van 2021 merkte de kunstenaar op dat de realiteit hem voorbij leek te steken: de vernietigende overstromingen in België, Nederland en Duitsland, de wereldwijde bosbranden, de herbezetting van Afghanistan door de Taliban, leken plots geen metaforen meer voor instortende kaartenhuizen te zijn, maar bittere realiteit.

In het individuele oeuvre van Fredric Geurts en John Van Oers nemen modellen een belangrijke plaats in. De modellen zijn zowel 'autonome sculptuur' als 'modello' voor (on)uitgevoerde of uit te voeren monumentale werken in situ. Hun occasionele samenwerking vanuit het principe van de *cadavre exquis* leidde tot werken die zich in een tussenruimte bevinden.

Niet alle werken in de tentoonstelling hebben het statuut van model of maquette. Sommige werken sluiten meer aan bij het concept van de readymade. Het werk 'Biomechanical equipment' van Nicolás Lamas komt zelfs heel dicht bij de 'La boîte-en-valise' van de oervader van de readymade, Marcel Duchamp. In een koffertje met bits en ringsleutels zijn enkele vakjes ingevuld met menselijk bot. Techniek en natuur komen dicht bij elkaar en verwijzen naar de prehistorische origine van sommige van onze werktuigen. Uit menselijk of dierlijk bot werden zowel snijmesses, naalden als sierraden of muziek-instrumenten gecreëerd.

Wim Nival bouwt aan een oeuvre waarbij hij objecten uit hun dagelijkse context haalt en individueel of in groep in nieuwe poëtische configuraties presenteert. Houten speelgoed-blokken, onderdelen van een mecano, meetlatten, stempels, oude stukken karton of papier, Decadry letters en andere spullen die hij voornamelijk vindt op rommelmarkten,

vinden hun weg in nieuwe collages of installaties die deels schatplichtig zijn aan het dadaïsme en de traditie van de readymades.

De afgietsels in gips van Chantal van Rijt kunnen eigenlijk ook als afgeleiden van readymades beschouwd worden. Aan de grondslag liggen schelpen waarvan ze een siliconen mal maakte. Niet enkel de schelp op zich intrigeerde haar, maar ook de mal. Het is dan ook een binnenstebuiten gedraaide mal die uiteindelijk serieel werd afgegoten en als een soort ritssluiting in een hoek van de ruimte werd geplaatst; één maal in de expositieruimte van het cultuurcentrum, één maal in een hoek van een zaal in het stadsmuseum. Als een sterk plaats bepalend werk verbindt het beide locaties van de biënnale zowel fysiek als mentaal met elkaar.

Bestaande A0-affiches van de tentoonstelling 'Pikant!' van de Phoebus Foundation van de bekende industrieel Fernand Huts, worden geësurpeerd met de lyrische en kleurrijke schilderijstijl van Sacha Eckes. Het is haar zacht anarchistisch commentaar op de 'vermarkting' van de kunstwereld.

Eenzelfde ironie zien we ook in het werk 'Denken Voelen Willen' van Lies Terryn. In een ruw houtblok zitten drie lampen die verbonden zijn met evenveel schakelaars. Je kan zelf het denken, voelen of willen aan- of uitschakelen. Hebben we het zelfbewustzijn om zomaar het handelen aan- of uit te schakelen? Hebben we een keuze? Niets doen is ook een keuze.

Ook voor deze tweede editie van 'Het Voorstel – Een biënnale van ideeën' bleef het statement van Lawrence Weiner een uitgangspunt: de kunstenaar kan het werk maken, het werk kan gefabriceerd worden, het werk kan ook niet uitgevoerd worden. Maarten Vanden Eynde varieert op dit statement door een certificaat uit te geven voor kunstwerken die nog moeten gemaakt worden (in overleg met en in relatie tot de eigenaar). De editie op drie exemplaren vond de weg naar drie eigenaars, maar nog niemand van deze verzamelaars liet de mogelijkheid (de belofte van de kunstenaar) in vervulling gaan.

Ook Maria Blondeel belooft de participanten aan haar kunstproject een kunstwerk. 'Gedupeerden' die op 29 februari zijn geboren, en dus slechts om de vier jaar hun verjaardag kunnen vieren, kunnen een kunstwerk downloaden, zelf printen en (na 29 februari 2024) door de kunstenaar laten signeren. Een vorm van generositeit die tegelijkertijd de niet-op-een-schrikkel-dag-jarigen uitsluit.

Het werk 'Visit Rwanda' van Tom Bogaert is een bijtende sarcastische kritiek op geopolitieke merchandising en cynische sponsoring. De toeristische dienst van Rwanda sponsort het grote Engelse voetbalteam Arsenal bij hun uitwedstrijden met het logo 'Visit Rwanda' op de shirts. Via de webshop van de club kan je truitjes bestellen en personaliseren met jouw eigen naam en lievelingsnummer op de rug. Tom Bogaert bestelde een shirt met de 'naam' Genocide en het nummer 94 (als verwijzing naar de Rwandese genocide in 1994 waar de huidige regeringsleiders nog steeds voor verantwoordelijk worden gehouden). In eerste instantie werd de bestelling aanvaard, maar al snel kwam er de boodschap 'cancelled'. Blijkbaar zat er dus toch nog een menselijke censureerder achter het systeem.

Enkele maanden later bestelde de kunstenaar vanop twee verschillende adressen opnieuw shirts, maar nu met het minder 'opvallende' GENO met nummer 9 en CIDE met nummer 4. Deze keer slipte de bestelling wel door de mazen van de censuur en hangen de truitjes (met mailcorrespondentie) in de tentoonstelling.

Her en der in het straatbeeld van Menen, op andere plaatsen in binnen- en buitenland, en massaal gedeeld op sociale media, verschijnt op postkaarten, affiches en banners de genereuze zin 'thank you for being part of this exhibition'. Met dit participatieve project brengen Lieve D'hondt en sabine oosterlynck 'Een biënnale van ideeën' tot ver buiten haar grenzen. De dankbare geste naar de bezoeker maakt hem/haar bewust van zijn/haar aanwezigheid en status als onderdeel van de tentoonstelling. De tentoonstellingsbezoeker is een actor, kijkt, interpreteert, deelt, kijkt niet, interpreteert niet, deelt niet. Een tentoonstelling is geen statisch gebeuren maar creëert en transformeert op ieder moment zichzelf.

Als hommage aan Joseph Beuys die honderd jaar geleden geboren werd, sluiten we deze tekst en de tentoonstelling af met één van zijn slagzinnen: 'wer nicht denken will fliegt raus (sich selbst)'.

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

8

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Sculpturen, modellen, maquettes

9

Anton Hewitt (*1993, Chatham, UK – leeft en werkt in Gent) is een Master in de beeldende kunsten (KASK, Gent 2018). Zijn werk bestaat uit abstracte sculpturen, tekeningen en schilderijen die een objectieve geometrie trachten verzoenen met een grillig en gepassioneerd standpunt. Hierin zoekt hij een esthetiek die onmiddellijk en tastbaar is, maar tegelijk ongrijpbaar blijft en vanuit verschillende standpunten tot nadenken stemt. Noties van monumentaliteit, architectonische structuur en rationeel ontwerp spelen tegenover suggesties van absurditeit, improvisatie, overbodige ornamentiek, vluchtige beelden en sentimentele waarde.
WWW.ANTONHEWITT.COM

“Ik beschouw architectuur als een ontwerp dat zijn eigen eindigheid lijkt tegen te streven, en toch bestemd is om te vergaan onder dezelfde momentum dat zijn bestaan en beweegreden animeerde. Mijn werk wil die werkelijkheid, haar motief, afbeelden als poëtisch feit, een fragiele compositie blootgesteld aan de zin van bestaan. Ze zijn articulaties, artefacten, modellen of maquettes van een sentiment, object of doel dat geen werkelijk nut heeft buiten deze potentiële relatie tot waarneming. Ik ben overtuigd dat die interactie de essentie van het zijn vormt, sinds het meest evidente mogelijks het potentieel heeft buitengewoon te zijn.”

“I consider architecture as a design that seems opposed its own passing, yet bound to be history, falling apart to the same momentum that animated its existence and purpose. My work aims to portray reality, its moving structure, as poetic fact, a fragile composition exposed to the significance of its existence. They are articulations, artefacts, models or maquettes of a sentiment or object(ive) that has no actual utility beyond this potential relation to perception. I hold that interaction lies at the heart of existence, since the most evident may have the potential to be extraordinary.”

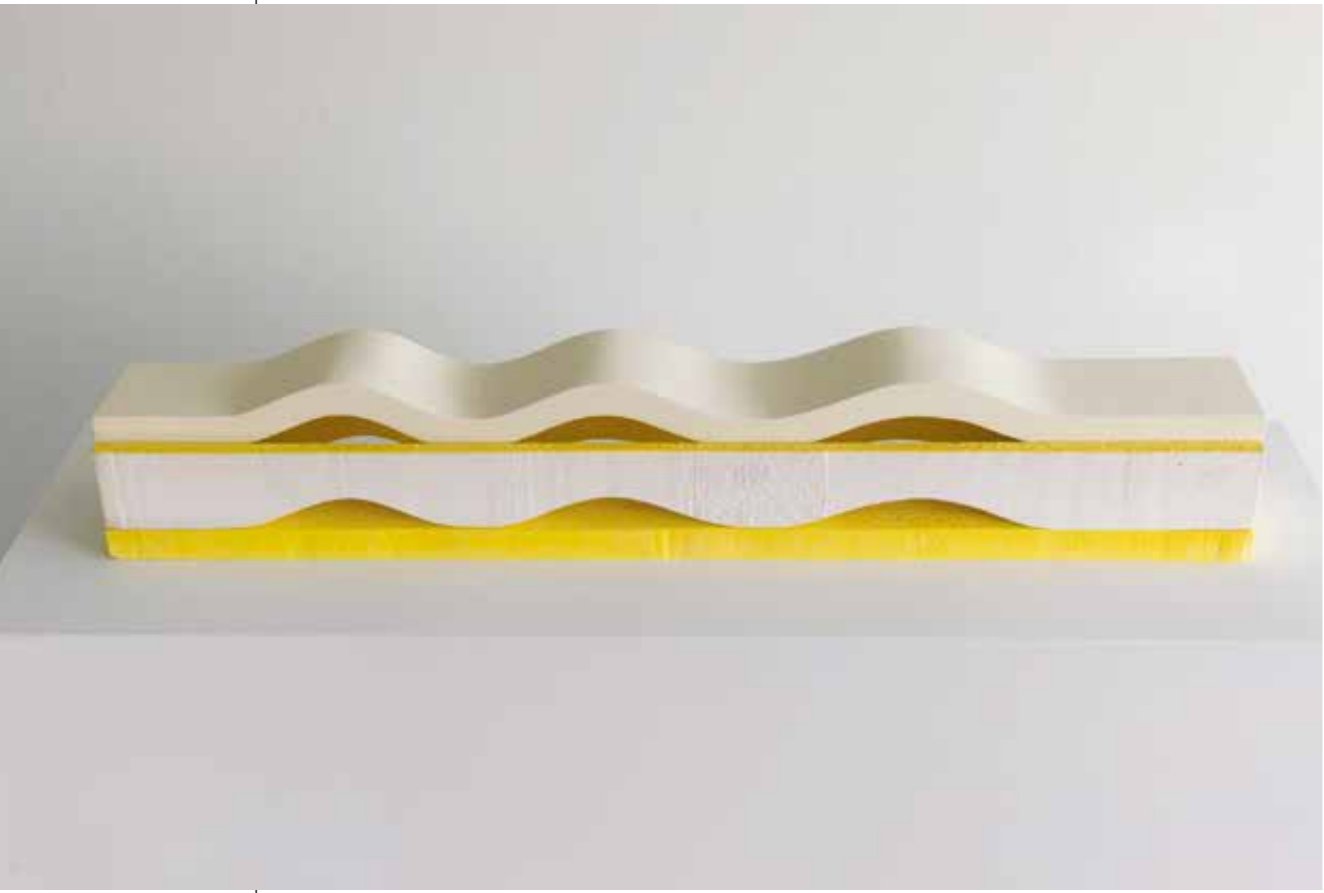


1
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

1 Composition IX, Reverie, 2017
Gips met rood pigment
en mat grijze acrylverf
8,5 x 53 x 17 cm

Anton

Boy &
Stap
Chant
Denni
Oppen
Frede
& Joh
Van O
Gerd
Hans
Op de
Henk
Jan D
Josep
Kristo



2

Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



3

2 Composition X, Y Ripple, 2017
Gips met geel pigment en
glanzende gele acrylverf
10 x 63 x 9,5 cm
3 Composition XI, Bloom, 2018
Gips met blauw pigment en
donker matblauwe acrylverf
12 x 42 x 42 cm

Anton Hewitt

Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie



4



5

4 Composition IV, Voiding, 2014
Gips met zwarte airbrush
acrylverf, 46 x 39 x 30 cm
5 Composition II,
Fresh Square, 2013
Mdf met glanzende groene,
witte en oranje acrylverf
16,5 x 47 x 47cm
6 Composition VII, Orbit, 2016
Gips met gebogen houten
lat, zwarte, paarse en blauwe
acrylverf en afgeronde houten
plint met matbruine acrylverf
18 x 90 x 34 cm
(foto's: Jason Philip Hewitt)



6

Maria
Marie
Nel B
Nicol
Peter
Sacha
Simon
Van P
Sylvie
Mací
Thom
Schü
Tom B
Variou
Wim

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lar
 Peter Van E
 Sacha Ecker
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Días
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogae
 Various Art
 Wim Nival

Dansvloer

Boy & Erik Stappaerts (*1969, Antwerpen – leeft en werkt in Antwerpen) studeerde aan het St.-Lucasinstituut in Brussel en vervolgde zijn opleiding aan de Rijks-academie in Amsterdam. Zijn werk, dat zich bevindt op de grens tussen beeldhouwkunst en design, biedt een antwoord op onze al te 'grijze' wereld. Glanzend gelakte objecten in vrolijke kleurpaletten wijzen de weg.

Van waar deze dubbele naam? Eén persoon, twee rollen; Boy staat in voor het artistieke concept, Erik zorgt voor het productionele aspect hiervan.

Boy & Erik Stappaerts won in 2005 de Prijs voor Beeldende Kunst van de provincie Antwerpen.

WWW.BOYERIKSTAPPAERTS.COM

Dit voorstel vond zijn oorsprong tijdens een werkverblijf van Boy & Erik Stappaerts in Parijs (Cité Internationale des Arts) en vertrekt vanuit de observatie van het drukke metrostation van Châtelet, een knooppunt waar per uur duizenden mensen voorbijkomen, elk afzonderlijk vastbesloten om hun vooropgestelde doel te bereiken. Een haast bezeten grootstedelijke dynamiek waar geen tijd wordt genomen om de schoonheid en de meerwaarde van het moment te beleven en waar de eigen aanwezigheid steeds ondergeschikt is aan wat vooropstaat, aan het traject dat in zeven haasten moet worden afgelegd. Een gegeven dat in onze huidige samenleving ondertussen dominant is en om een tegenantwoord vraagt: om nieuwe situaties waarin de eeuwige gejaagdheid kan worden gepauzeerd en plaatsmaakt voor een samenkomen waarin men zich bewust is van zichzelf en de ander, waar men tot (zelf)expressie komt en het leven viert, wars van de overdadige consumptie waarmee de zogenaamde vrije tijd al te vaak wordt opgevuld: oprecht en integer.

In een eerste fase resulteerde dit in een ronde, draagbare dansvloer (als multiple) die onder de arm werd meegenomen en eender waar kon worden neergelegd. Een mobiele context die de gebruiker en de passanten toestaat om een moment te creëren dat losstaat van wat er voorbij dendert, een autonoom eiland in de eeuwige hysterie van de stad; gerealiseerd in metaal en voorzien van een abstracte tekening die de eenduidigheid van het doelmatige traject betwist met vinnige, driehoekige structuren die herinneren aan de veelheid van beschikbare richtingen en de meerduidigheid van ons bestaan. Later werd het een tijdelijk sculpturaal platform dat o.m. in het Middelheim in Antwerpen, in Oostende, Keulen, Damme en Hove werd gerealiseerd en een ontmoetingsplaats werd waar de vrolijkheid van het volk werd aangemoedigd in plaats van tegengewerkt.

Een permanente dansvloer voor Mene

Voor deze nieuwe editie, in het kader van de Biënnale van Ideeën in Mene, wordt de Dansvloer opgevat als een permanente ingreep in de stedelijke en publieke ruimte. Een cirkelvormig platform dat de burgers en bezoekers uitnodigt om er samen te komen, met elkaar te spreken en te dansen. Een bestendige bestemming voor alle onderdrukte vrolijkheid en sociale verlangens die, zeker na wat ons de laatste tijd overkomt, zuurstof geeft aan de lokale samenleving en de rigide structuren van onze maatschappij beantwoordt met een hedendaagse vertolking van het vrijmoedige Breugeliaanse volksfeest.

De dansvloer wordt voorzien van een tekening, uitgevoerd in roestvrij staal, die wordt benoemd als 'Relativerend' en in het verlengde ligt van het andere schilder-, beeldhouw en tekenwerk dat de praktijk van Boy & Erik Stappaerts typeert – geabstraheerde representaties van de intermenselijke verhoudingen die behalve als Relativerend soms ook als Romantisch of Dramatisch verschijnen, waarbij dat laatste nog wordt onderverdeeld in Polariserend of Conflicterend.

Dat hier voor een Relativerend werk wordt gekozen, refereert aan de continue stortvloed van slechte nieuwsberichten die we dagelijks te verwerken krijgen en eenmaal op de dansvloer voor even kunnen worden achtergelaten – gerelativeerd dus. De restruimtes die tussen de lijnen van de tekening ontstaan worden, afhankelijk van het beschikbare budget, opgevuld met terrazzo of een andere gietvloer die bestand is tegen weer, wind en dansende voeten.



1 Dansvloer (indoor), 2008
 Ruimte-vullende in situ installatie
 Mu.ZEE i.s.m. Vrijstaat O.,
 Oostende

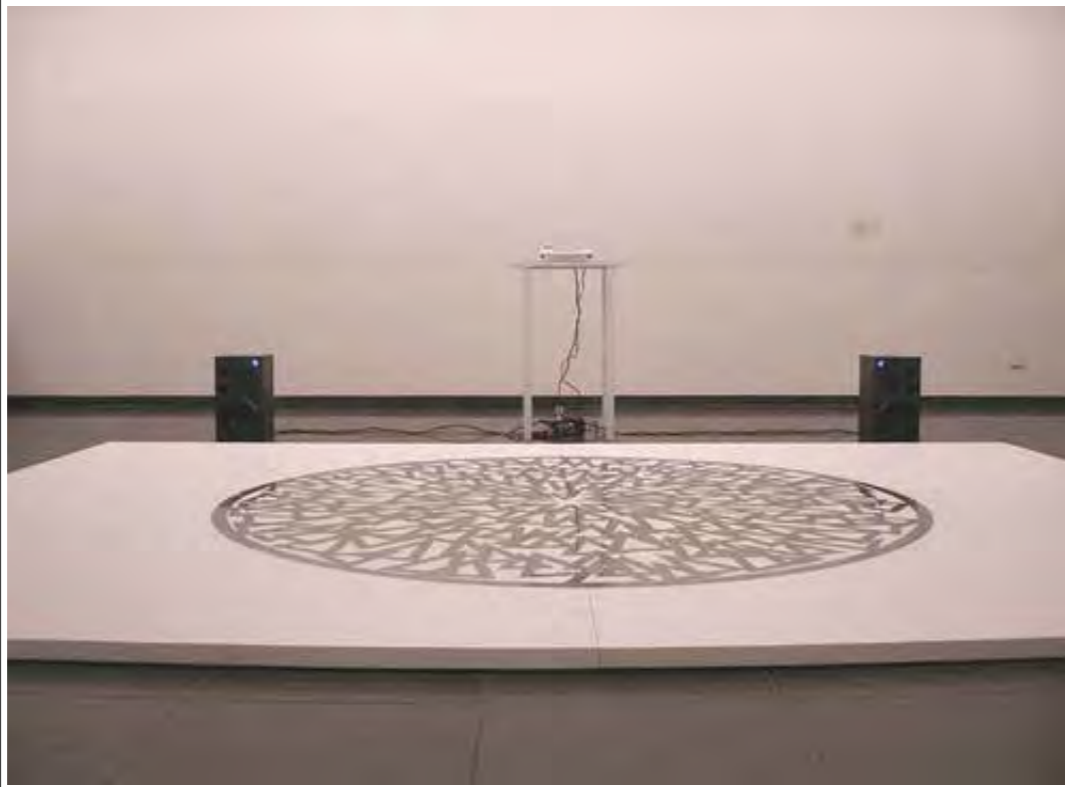


Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck



2 Dansvloer, 2008
 (indoor / geactiveerd)
 Ruimte-vullende in situ installatie
 Mu.ZEE i.s.m. Vrijstaat O.,
 Oostende
 3 Dansvloer, 2005
 Beton, Ø 500 cm
 Middelheimmuseum,
 Antwerpen

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof



4 Dansvloer, 2007
 Ruimte-vullende in situ installatie
 Tanzen/Sehen, Museum für
 Gegenwartskunst, Siegen
 5 Dansvloer (voorstel voor
 Mene), 2021
 Grafisch ontwerp

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof

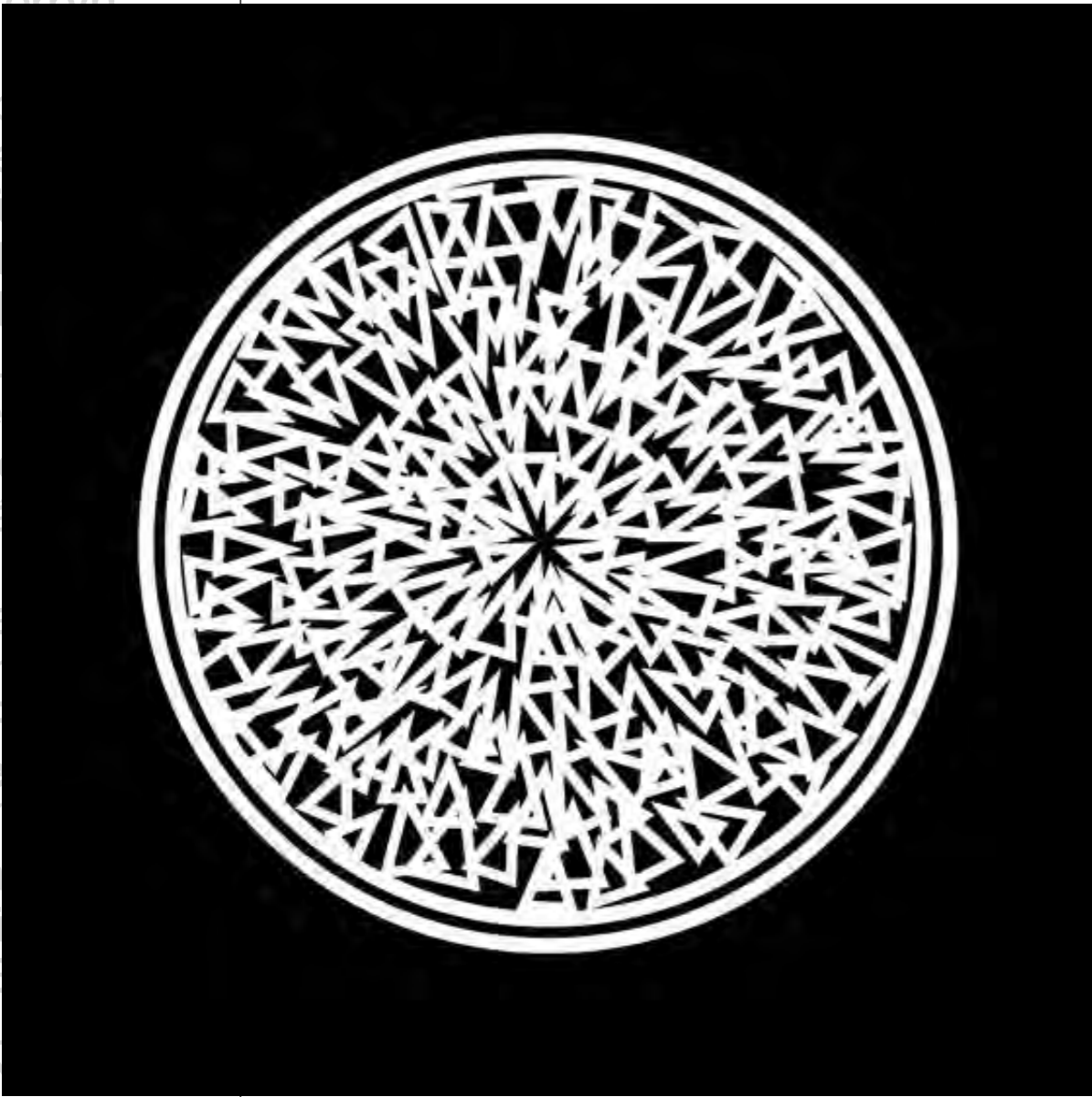
Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van
 Sylvie
 Maci
 Thom
 Schü
 Tom B
 Variou
 Wim

Inverted state of being ¹⁵



Chantal van Rijt (~1984, Delft – leeft en werkt in Brussel) combineert objecten, installaties en video's met (historische) fotografische technieken zoals het negatief/positief procedé, de optica, projectie en fixatie. Na haar master Beeldende Kunsten Fotografie raakte ze geïnspireerd door de grens tussen het mogelijke en het onmogelijke die steeds verder opschuift. Dit fenomeen fascineert haar op een existentiële manier; met iedere verschuiving moeten wij als mens onszelf en de wereld herdefiniëren. Ze past dit concept toe door elementen uit hun context te halen en ze soms letterlijk binnenstebuiten te keren. Doordat ze in haar werk mystieke en wetenschappelijke elementen combineert, vervaagt de grens tussen het objectieve en het imaginaire.
 WWW.CHANTALVANRIJT.COM

“Ik maakte een siliconen mal van een schelp. Het negatief trok ik van de schelp af als een sok. De geïnverteerde vorm sprak me aan, dus ik besloot van de omgekeerde mal nog een afdruk te maken. Met deze nieuwe mal reproduceerde ik grote hoeveelheden van de omgekeerde negatieve replica van een schelp. De hoeken van de ruimte wil ik omkeren door ze te ‘infiltreren’ met de omgekeerde negatieve replica’s van een schelp.”



1 Inverted Negative
 Replica of a Shell (installatie)
 2021, Gips
 2 Making of Inverted Negative
 Replica of a Shell (Turritella
 Communis), 2021
 Silicone rubber, Gips

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
**Dennis
 Oppenheim**
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc T
 Maart
 Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van P
 Sylvie
 Mací
 Thom
 Schüt
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Scale Models

Dennis Oppenheim (*1938, Electric City – *2011, New York City) maakte rond 1967, kort na zijn kunststudies, zijn eerste 'Earthworks'. Zoals bevriende land art kunstenaars, waaronder Robert Morris, Michael Heizer en Robert Smithson, commentarieert Oppenheim de besloten binnenwereld waarin kunst doorgaans wordt gepresenteerd (galeriës, musea etc.). Genoemde kunstenaars demystificeren het kunstwerk en herstellen de band ervan met de buitenwereld door in klassieke presentatieruimtes voor kunst natuurlijke materialen tentoon te stellen of kunstwerken in natuurlandschappen te realiseren. Aansluitend maakt Oppenheim ook body art, voor hem een logische stap van de 'verwondingen' die hij het landschap 'aandoet' naar de littekens die zijn lichaam oploopt tijdens performances. Ook realiseert de kunstenaar al dan niet tijdelijke installaties, sculpturen en publieke projecten.

De hier getoonde 'Scale Models' uit 1967-68 zijn al dan niet uitgevoerde voorstellen verwant aan de 'Earthworks' die hij in die periode in het landschap uitvoerde. Hij maakte zowel 'Excavations' (uitgravingen) als 'Viewing Stations', houten platforms waarop de toeschouwer wordt uitgenodigd te gaan staan en rond te kijken. Het kijken op zich wordt voorgesteld als wat er als kunstwerk te beleven is.

(bron: catalogus De Collectie, SMAK Gent)



1



3

Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lar
 Peter Van E
 Sacha Ecke
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Día
 Thomas
 Schüt
 Tom Bogae
 Various Arti
 Wim Nival



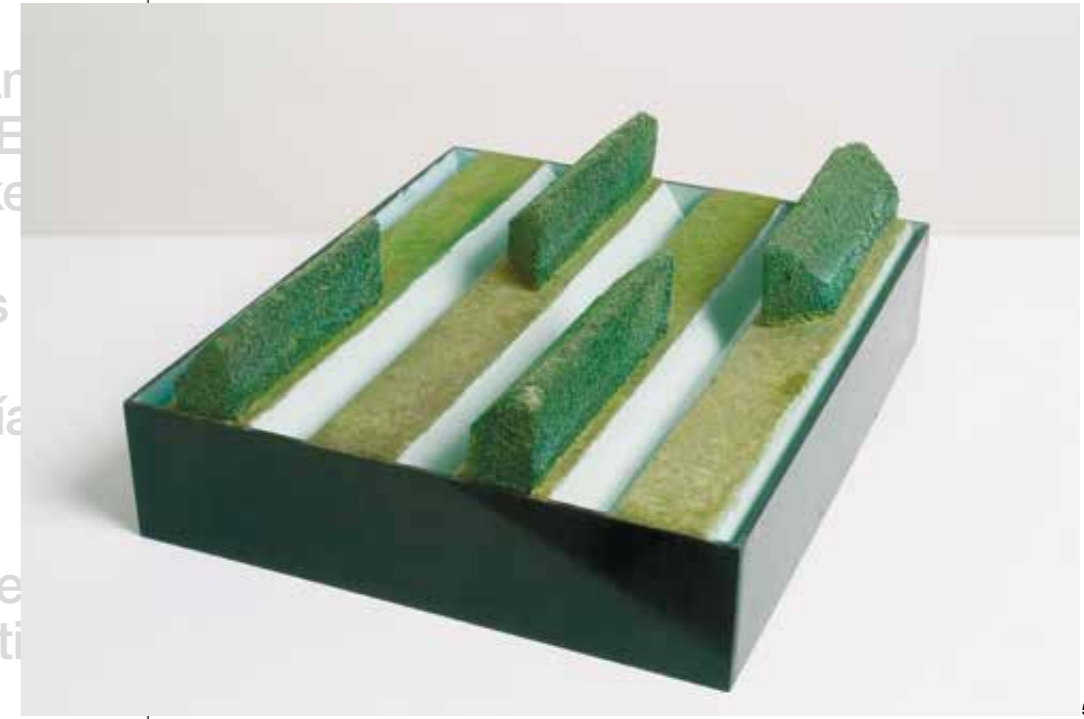
4

3 Scale Model, 1967-68
 Verf op kunststof
 23 x 30,5 x 30,5 cm
 Collectie SMAK, Gent
 4 Scale Model, 1967-68
 Gemengde techniek
 8,5 x 36 x 31 cm
 Collectie SMAK, Gent
 5 Scale Model, 1967-68
 Gemengde techniek
 12 x 36 x 31 cm
 Collectie SMAK, Gent



2

1 Scale Model
 (Variations on excavated
 landstructures), 1967-68
 Gemengde techniek
 12,5 x 25,5 x 25,5 cm
 Collectie SMAK, Gent
 2 Scale Model
 (Viewing Station), 1967-68
 Verf op karton
 15,5 x 33 x 29 cm
 Collectie SMAK, Gent



5

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers

Gerd Ververs
 Hans

Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten

Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

J+F+J+F-02

Frederic Geurts (*1965, Wilrijk, leeft en werkt in Borgerhout)
 WWW.FREDERICGEURTS.BE

John Van Oers (*1967, Neerpelt, leeft en werkt in Borgerhout)
 WWW.JOHNVANOERS.BE

Toen de Surrealisten in het begin van de vorige eeuw de techniek van 'cadavre exquis' bedachten, ontstond een bijzondere wisselwerking van taal, teken en toeval. Een gedicht werd door meerdere dichters geschreven zonder dat zij op de hoogte waren van de versregels die door de anderen werden geschreven. Het spel

is genoemd naar de eerste woorden van het eerste gedicht dat op deze manier is geschreven, waarbij oorspronkelijk vijf verschillende personen achtereenvolgens vijf zinsdelen inbrachten: een zelfstandig naamwoord, een adjectief, een werkwoord, een lijdend voorwerp en een bijvoeglijk naamwoord dat daarbij kan horen. De uitkomst werd een grammaticaal correcte, maar inhoudelijk compleet onverwachte constructie: "Le cadavre exquis boira le vin nouveau" (het voortreffelijke lijk zal de nieuwe wijn drinken - the exquisite corpse will drink the new wine).

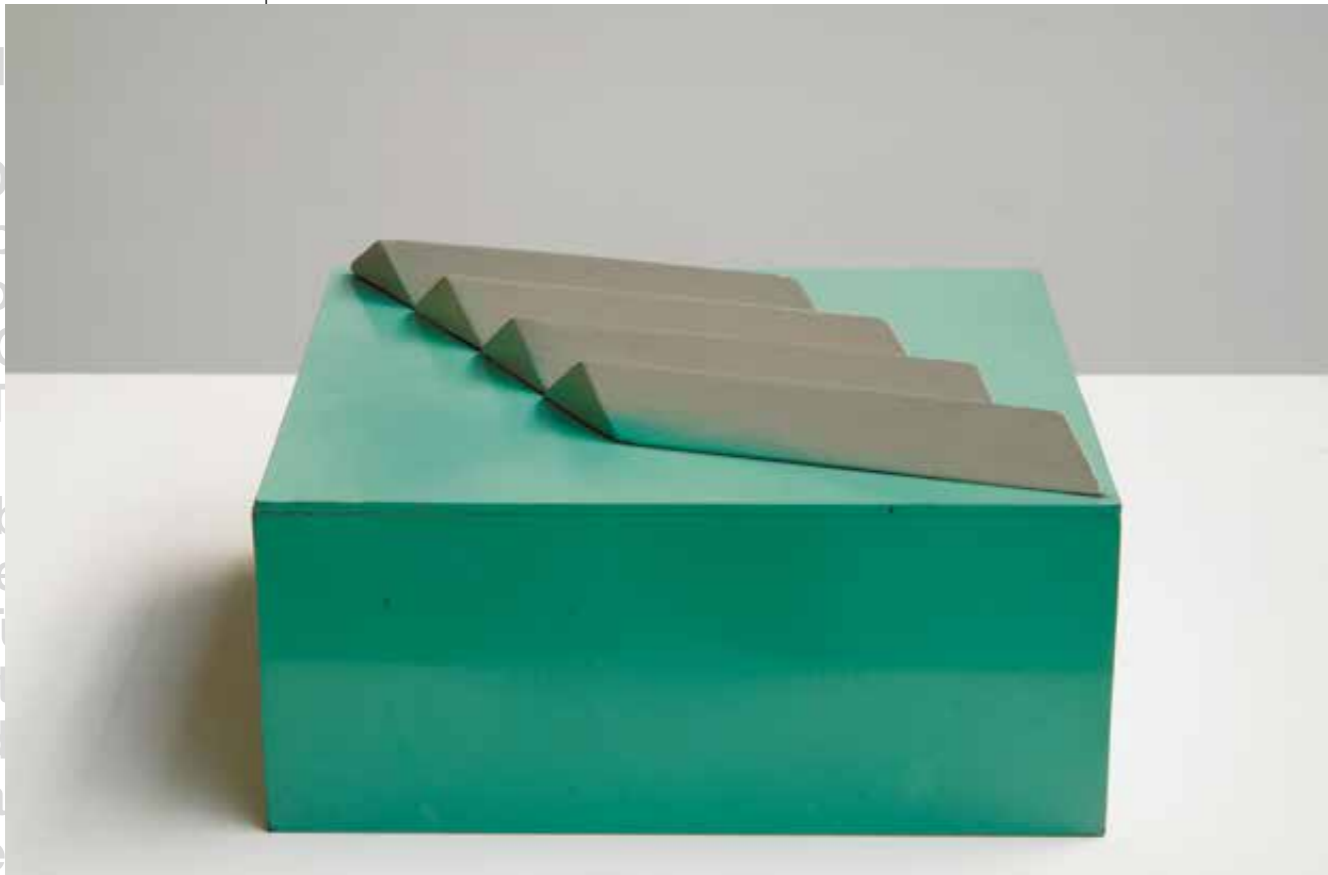
Dus als André Breton, Paul Eluard, Yves Tanguy of Jacques Prévert het procedé ont-plooiden, omarmden ze het automatische schrijven en daagden ze het onderbewuste uit. Met tekeningen gebeurt net hetzelfde waardoor beelden collectief ontstaan vanuit toeval en intuïtie. Afzonderlijke, op zichzelf staande creaties worden samengebracht zodat die een nieuwe verbeelding vormen dat de delen overtreft, maar niet aantast in hun eigenheid. En om dat te bereiken kan je beginnen met een vertrekpunt: de idee van een toren bijvoorbeeld.

En zo zijn Frederic Geurts en John van Oers begonnen met potlood tekeningen van stukken van torens op zigzag geplooide bladen. Die papieren versies hadden het voordeel dat ze daar makkelijk tussen konden knippen en plakken. Ze kwamen tot een aantal lange tekeningen die de trigger werden om te experimenteren met driedimensionale vormen. De torentjes zijn dan ook ontstaan uit een blind bijeenvoegen van kleine ijzerdraad structuren, waarbij enkel de eindpunten met elkaar werden gedeeld. Als kleine jongens rond de werktafel verbonden ze de metalen elementjes aan elkaar en werden verrast door het berekend risico, de speelse poëzie en het gevoel van samenhangigheid. Tijdens het solderen werden de ijzeren stokjes en sprietjes niet alleen stevig vastgemaakt, maar ontstond ook een bewustzijn, een bereidheid om actief te creëren en elkaar te versterken: John + Frederic + John + Frederic (JFJF) en Frederic + John + Frederic + John (FJFJ).

Frederic Geurts en John van Oers hebben daarenboven een beeldtaal die naar elkaar toeneigt, niet alleen in de lijnvoering, maar ook in het omhelzen van toeval en twijfel, het minimale en het humoristische. Ze stellen de premisse van auteursrecht, de bescherming van het ego of de idee van herkenbaarheid in vraag. Ze spelen evenwel met hun eigen stijl, hun originele handtekening en verwarren zichzelf en de toeschouwer. Hun interacties hebben iets van een serieus spel. Kwetsbaar als goede vrienden. Respectvol, scherp en in volle vertrouwen.

Vertrekkend vanuit eigen accenten, ontdekken ze telkens opnieuw de meerwaarde van het werken in duo, van het lichtjes gestoord bewegen in een eigen wereld, waar een millimeter een kilometer kan zijn. Ergens hopen ze stiekem op kleine foutjes, op haakse misrekeningen of vergeten spiegelingen, zoeken ze samen naar oplossingen en reflecteren over kunst en leven. Al dansend en bouwend.

Tekst van Els Wuyts naar aanleiding van de expo 'OK' bij galerie Valerie Traan, Antwerpen (27 maart tot 12 juni 2021)



6 Scale Model, 1967-68
 Gemengde techniek
 13,5 x 35,5 x 30 cm
 Collectie SMAK, Gent

7 Scale Model, 1967-68
 Verf op kunststof
 10,5 x 25 x 25 cm
 Collectie SMAK, Gent
 (foto's: Dirk Pauwels, courtesy:
 de kunstenaar en SMAK, Gent)



J+F+J+F-02, 2021
IJzer, ca. 5 m hoog
Courtesy galerie Valerie Traan,
Antwerpen (Frederic Geurts) en
Rossi Contemporary, Brussel
(John Van Oers)

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs

Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys

Kristof
Van O
Lies T
Lieve
& sak
ooste
Luc T
Maart
Vand
Maria
Marie
Nel B
Nicola
Peter
Sacha
Simon
Van Parys

Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Cavalcade voor de anonieme vrouw

Gerd Ververs (*1961, Gent – leeft en werkt in Gent) studeerde in Sint-Lucas Gent in het atelier van Dan Van Severen. Tekenen is de basis van zijn werk. Samenwerking met onder andere Francis Bekemans, Hans De Pelsmacker, Lieven Neirinck, Philip Dujardin, en Philip Van Isacker vormen belangrijke inspiratiebronnen in het werk. Het verhalende aspect is sinds een tiental jaar sterk aanwezig en resulteerde onder andere in twee boeken (Après deux limonades, en PamPam).
GERDVERVERS.WIXSITE.COM/ARTIST

Het voorstel, Laten we vanaf nu, en eventueel jaarlijks, 10 anonieme vrouwen gedurende 10 dagen vereren en op een voetstuk plaatsen. Tien vrouwen van over de hele wereld. Elk jaar in één stad. Het idee komt zomaar uit het niets! Ik zal vooral geen overbodige rechtvaardiging over het idee uiten. Het is zo. Het is een monumentale gebeurtenis die gedragen wordt door de wereld. Zo zou het kunnen zijn ...

Tien anonieme vrouwen worden door één persoon uitverkoren. De man of vrouw die de keuze maakt is op zijn/haar beurt op stille wijze verkozen door een internationaal georiënteerde underground, de wijzen van deze wereld. Hun typische kenmerk is dat ze zich op een zeer anonieme manier bewegen in de samenleving. Het gebeuren vindt plaats onder de titel 'Cavalcade voor de anonieme vrouw'. Een optocht te paard om deze vrouwen te vereren. Paarden zullen in dit verhaal in groten getale voorkomen. De uitverkorenen komen uit verschillende delen van de wereld en uit zeer verschillende standen en rangen. Ze worden te paard en onder begeleiding naar de respectievelijke steden gebracht. Soms kan deze tocht enkele maanden duren.

Eens ter plekke wordt het ritueel als volgt uitgevoerd: Deze vrouwen krijgen de beste dranken en de heerlijkste spijzen. Al hun wensen worden uitgevoerd. Alle mannen uit de stad nemen deel aan een uitgebreide klaagzang in de vorm van excuses. Excuses worden aangeboden ook al weet niemand goed waarom. Gedurende tien dagen weerklinken deze mantras van excuses in de stad. (de eerste stad moet Menen zijn natuurlijk).



Al de mannen van de stad worden tijdens deze tien dagen vrijgesteld van alle andere plichten en worden gedurende de twee maanden voorafgaand aan de 'Cavalcade voor de anonieme vrouw' getraind voor deze activiteiten. Het spreekt voor zich dat de excuses aan deze tien uitverkorenen gericht zijn, maar zelfs daarover bestaat geen dogma. Jaar na jaar ontwikkelt deze gebeurtenis zich vanuit een mengeling van chaos, waarin vanzelf een ordening tot stand komt, als een soort van natuurverschijnsel, tot een organisch steeds veranderend proces. In elke stad waar dit ritueel plaats vindt, zijn er andere accenten, toevalligheden, excessen, ...

Zoals reeds vermeld is dit idee zomaar ontstaan, uit het niets. Ik heb toch geprobeerd om te achterhalen waar de verborgen krachtlijnen vandaan kwamen. Er is een grote behoefte aan onwetendheid, aan nulpunten, geen dogma te aanvaarden, elke gewoonte uit te schakelen, de maagdelijke leegte te ontmoeten en deze liggen aan de basis van dit verhaal. Dit verlangen is ontstaan vanuit een overmaat aan competitie, de kennis als doel, het waanidee van mogelijk maakbaar succes. Met dit voorstel wil ik een aanzet

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
Gerd Ververs

geven om alles opnieuw uit te vinden en alles opnieuw uit te zoeken, weliswaar met deze uitverkoren vrouwen als startpunt. Waarom tien vrouwen? Waarom ook niet? De vrouw als zinnebeeld van het anonieme? Waarom geen mannen? Deze zoektocht heeft geen vooropgesteld resultaat en kan alleen nieuwe vragen oproepen, en dat zou zijn kracht kunnen zijn.

Zoals u merkt is hier geen bewijsvoering van nut noch vooruit-of achteruitgang te achterhalen.

Het waarom, en voor wat dat dan moet dienen, en voor wie, weten we niet, en zeker niet onmiddellijk.

Gaandeweg komen we uit bij begrippen zoals, bewegen, stappen, het onbekende, de onbekende, het anonieme, de anonieme, en dit alles verbonden door nieuwe rituelen.

Een ritueel is bij uitstek heel fysiek te ervaren en dikwijls extatisch van aard. Niemand zal in deze tiendaagse periode begrijpen wat en waarom het gebeurt, maar zal voelen dat het gebeurt!

Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'honnin
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuyman
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blonde
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Larrea
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckert
 Simon



2 Pantheon des femmes anonymes..., 2021
 Inkt en houtskool op papier
 150 x 140 cm

Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
Gerd Ververs
 Hans



Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn

3 Cavalcade voor de anonieme vrouw (maquette), 2021
 Gips, hout en schoenen
 95 x 130 x 70 cm
 4 Cavalcade voor de anonieme vrouw (maquette, detail), 2021
 Gips, hout en schoenen
 95 x 130 x 70 cm



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Larrea
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckhardt
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaeert
 Various Artists
 Wim Nival

Staging Silence (3)

Hans Op de Beeck (°1969, Turnhout – leeft en werkt in Brussel) maakt grote installaties, sculpturen, films, tekeningen, schilderijen, foto's en teksten. Zijn werk is een reflectie op onze complexe samenleving en de universele vragen naar betekenis en sterfelijkheid die daarin resoneren. Hij beschouwt de mens als een wezen dat de wereld rondom hem op een tragi-komische manier ensceneert. Op de Beeck wil vooral de zintuigen van de toeschouwer prikkelen en hem uitnodigen om het beeld echt te ervaren. Hij wil een vorm van visuele fictie creëren die een moment van verwondering, stilte en introspectie oplevert. Op de Beeck heeft zijn werk veelvuldig getoond in solo- en groeps-tentoonstellingen over de hele wereld.
 WWW.HANSOPDEBEECK.COM


Staging Silence (3) is het derde en laatste deel in een reeks autonome kunstfilms, die alle volgens dezelfde principes zijn gerealiseerd. In de drie films construeren en deconstrueren twee paar anonieme handen fictieve interieurs en landschappen op een minifilmset van slechts drie vierkante meter groot.

De film neemt de kijker mee op een visuele reis door ontvolkte, raadselachtige en vaak melancholische, maar niettemin speelse, kleinschalige plekken, die voor het oog van de camera worden opgebouwd en afgebroken.

De twee paar anonieme handen, als een soort dubbele Deus ex Machina, beslissen over het leven en de dood, de groei en bloei of het verval van de plekken

die worden opgeroepen. De landschappen en interieurs zitten boordevol culturele en subculturele verwijzingen, waaronder historische en actuele thema's die verwijzen naar de manier waarop de mens – zowel in zijn omgang met architectuur als met de natuur – de open ruimte 'vermenselijkt' in een poging betekenis, identiteit en een logische wisselwerking met de tijd te creëren. Voor het eerst in de reeks bevat deze film ook duidelijke verwijzingen naar de levensgrote sculpturen en immersieve installaties uit het oeuvre van Op de Beeck.

De film van Op de Beeck wordt begeleid door een op de beelden geïnspireerde score, gecomponeerd en uitgevoerd door componist-musicus Scanner (UK).

De film *Staging silence (3)* is ook online te zien op YouTube en Vimeo. 

Staging Silence (3), 2019
 Full HD Video, zwart-wit,
 stereo geluid, 44'00"



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne



Nel Bonte
 Nicolás Larrea
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckhardt
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaeert
 Various Artists
 Wim Nival



Henk Delabie
 Jan Delesting
 Joseph Beuys
 Kristof Van Geste
 Lies Terryn
 Lieve D'hor
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Bijt
 Dennis
 Opper
 Frederic
 & Jol
 Van O
 Gerd
 Hans
 Op d
 Henk

Jan D
 Josep
 Kristo
 Van O
 Lies T
 Lieve
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Units



Henk Delabie (*1966, Mene – woont en werkt in Geluwe) is beeldhouwer en bedenker van het concept van de 'Biënnale van Ideeën' en medeorganisator en curator van BASTION in Mene. Hij stelde tentoon in binnen- en buitenland. Recent had hij solotentoonstellingen in het Poortershuis in Diest, Park ter Beuken in Lokeren en Gallery De Wael 15 in Antwerpen. Hij maakte verschillende sculpturen voor publieke ruimtes in o.a. Diest, Geluwe, Mene en Kortrijk.

Voor de '2^{de} Biënnale van Ideeën' selecteerde de curator verschillende 'Units', bescheiden modellen in karton en hout.

'De monumentaliteit van de sculpturen die Delabie in de openbare ruimte maakt is even groot in de tientallen maquettes ('Unit') die, honderd maal kleiner en lichter, uit ordinair golfkarton of dunne MDF zijn gemaakt. Monumentaliteit heeft niks te maken met grootte of gewicht. Het Latijnse Monumentum betekent 'zich herinneren'. Maquettes zijn vormen van denken, van zich herinneren. Het zijn probeersels van hoe je ruimte kunt capteren, hoe je driedimensionaal volumes omsluit, insluit, uitsluit, verbergt, reveleert. Hoe wordt een plaats, een locus gecreëerd?'

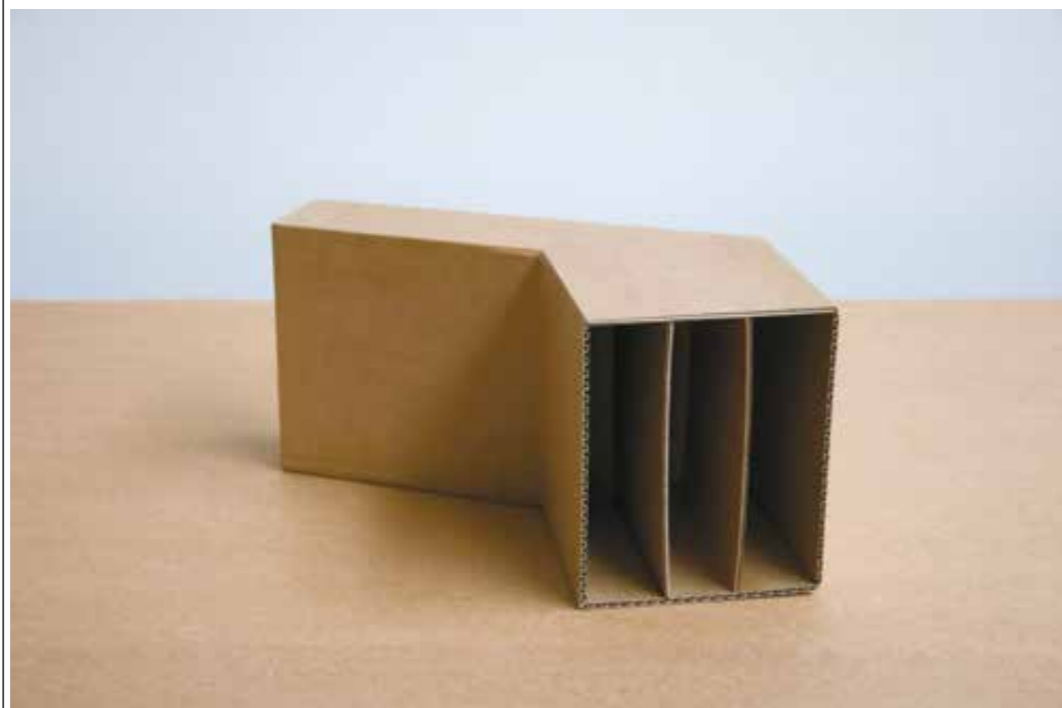
Fragment uit de tekst 'Zich verplaatsen in (de) ruimte(s)' van Hans Martens in de catalogus 'Henk Delabie. Verplaatsingen - Displacements', 2021



- 1 Units cardboard (Studio view 2013)
- 2 Blind Spot, Diest, 2021
 Beton en ijzer
 400 x 560 x 270 cm
 'Citadel' Diest

PLKKT#z (maquette)

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie



3

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
Jan Delestinne

Jan Delestinne (*1962)
 WWW.JANDELESTINNE.BE

Dit werk, PLKKT#z (2021), maakt deel uit van een lopend, groter project rond een archetypisch billboard. Het project werd opgestart in 2019 en zou, mochten recente mondiale gebeurtenissen daar geen stokje voor hebben gestoken, al veel verder en life-size uitgewerkt zijn.

De diverse vroege versies van PLKKT variëren zowel in grootte en uitvoering als in toon. Met dit project was of is het de intentie om letterlijk de buitenwereld in te trekken en de toevallige voorbijganger uit te nodigen tot een vorm van interactie (een gesprek, meedenken, ...).

PLKKT groeide/evolueerde vanuit eerder werk zoals XVI, PLQ en de meer lichtvoetige Draagbare Plank.

Deze recente maquette is ook gelinkt aan enkele nieuwe teksten die binnenkort op mijn website zullen staan. Het bedrieglijk eenvoudige gedicht *Ziekenbezoek* van Judith Herzberg over een woordenloze ontmoeting leunt misschien nog het meest aan bij het gevoel of de wereld die door dit specifieke, blinde PLKKT#z wordt opgeroepen – al twijfel ik om deze associatie te suggereren.

Het project PLKKT bleef tot hertoe dus hoofdzakelijk een voorstel, een ontwerp en kreeg daardoor, ook voor mezelf, nog een andere dimensie.



4



1

1 PLKKT#z, 2021
 Hout, verf en natuurlijk vilt
 19 x 26 x 26 cm
 2 Mobiel PLKKT, Dikkele, 2019
 (foto Nathalie Maebe)



7

3 Unit cardboard II, 2013
 Karton, 18 x 36 x 19 cm
 4 Unit cardboard IV, 2013
 Karton, 12 x 53 x 36 cm
 5 Unit cardboard V, 2013
 Karton, 20 x 12 x 17 cm
 6 Unit XIV, 2017
 Multiplex, 17 x 19 x 20 cm
 7 Unit XXII, 2018
 Multiplex, 15 x 15 x 26,5 cm



2

Maria
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van
 Sylvie
 Maci
 Thom
 Schü
 Tom B
 Variou
 Wim

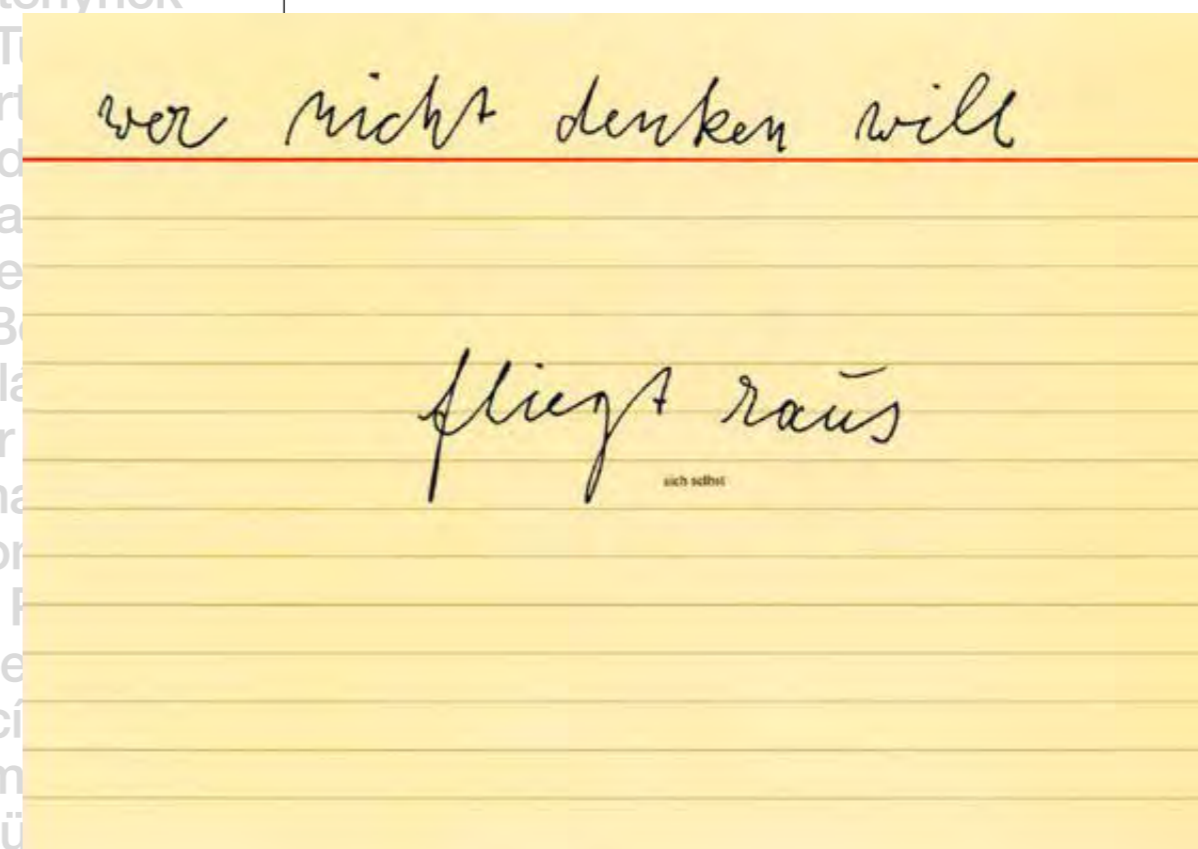
Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van
 Sylvie
 Maci
 Thom
 Schü
 Tom B
 Variou
 Wim

(sich selbst)

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
Joseph Beuys

Joseph Beuys (*Krefeld, 12 mei 1921 – †Düsseldorf, 23 januari 1986) was een Duits beeldend kunstenaar. Hij maakte tekeningen, sculpturen en installaties. Bekend werd hij met plastische objecten, performances en Fluxusconcerten. Hij was professor in Düsseldorf en wordt gezien als een van de meest invloedrijke Duitse kunstenaars uit de tweede helft van de twintigste eeuw. (Wikipedia)

“Wer nicht denken will, fliegt raus!” (“Als je niet wilt denken, lig je eruit!”) zou Joseph Beuys gezegd hebben na een vermoeiende dag van seminars op de tentoonstelling Documenta 6 (1977) in Kassel. Hij riep zijn team op tot samenwerking en vooral tot nadenken. Beuys deed een beroep op de persoonlijke verantwoordelijkheid van ieder individu om zijn of haar eigen hoofd te gebruiken om ideeën en projecten tot bloei te brengen.



3 Untitled (PLKKT#rg),
 Geluwe, 2019
 Multiplex, grenen, potlood
 en acryl, ca 98 x 102 x 250 cm
 4 Untitled (PLKKT), 2021
 Multiplex en grenen
 20 x 25 x 52 cm

Sich selbst, 1977
 Postkaart in ongelimiteerde
 oplage, 10 x 15 cm
 Edition Staeck

Lies Terry
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blonde
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Larrea
 Peter Van der
 Sacha Ecker
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blonde
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Larrea
 Peter Van der
 Sacha Ecker
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thom
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
**Kristof
 Van Gestel**
 Lies Terryn
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

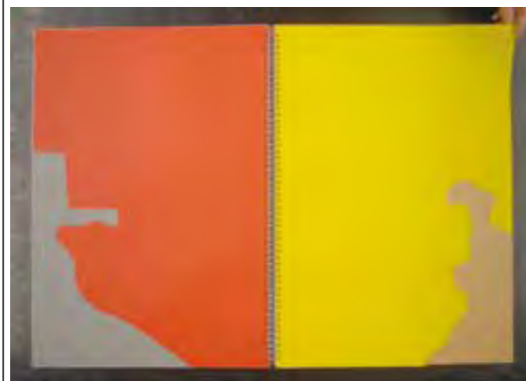
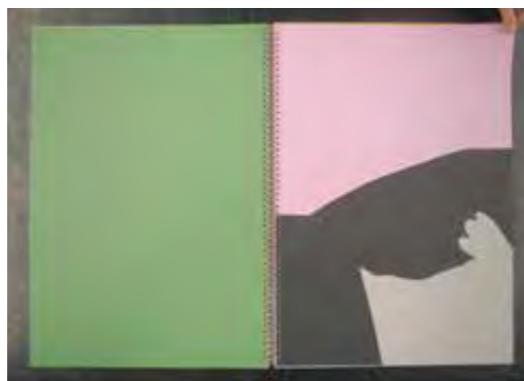
Animatieboek

Kristof Van Gestel (*1976, Turnhout – leeft en werkt in Antwerpen) is kunstenaar en docent aan School of Arts van HOGENT en Howest. Sinds 1999 maakt hij sculpturen en foto's die letterlijk en figuurlijk de plaats van de kunst en creativiteit ten opzichte van de dagdagelijkse wereld bevragen en onderzoeken.
 Voor Van Gestel is het maken van kunst een methode om de wereld en de verschillende relaties die we er als individu mee aangaan te verkennen en te 'bewonen'. Dit geldt zowel voor de kunstenaar als voor de toeschouwer. Vanuit die optiek beschrijft hij in zijn doctoraatsonderzoek (2007-2013) zijn kunstpraktijk als een ervarings- en reflectiemodel dat kan helpen bij het vorm- en betekenisgeven van het leven zelf (2013, Mooi is nuttig. De kunstpraktijk als ervarings- en reflectiemodel, Gent: Aramer). In het verlengde van zijn doctoraat werkte hij van 2014 tot 2020 aan een postdoctoraal onderzoek aan School of Arts van HOGENT en Howest waarin hij inging op ervaringsgericht leren. Hiervoor werd het platform 'Knowing by Doing' opgericht. Dit platform biedt mogelijkheden voor participatieve en ervaringsgerichte kunstprojecten en workshops die Van Gestel voor het publiek vanuit zijn eigen praktijk opzet.
 WWW.KRISTOFVANGESTEL.BE

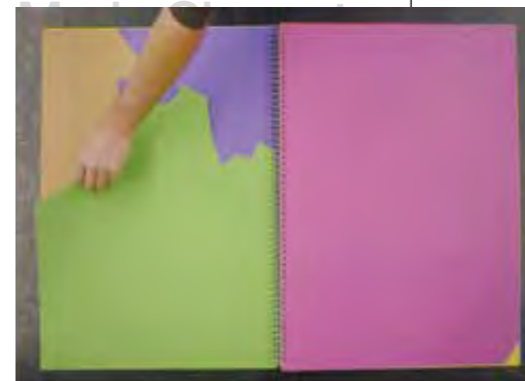
Animatieboek als partituur voor geluid/verhaal/muziek

In mijn praktijk zijn modellen vaak schetsen of ideeën voor objecten en sculpturen. Deze objecten zijn ook vaak aanleidingen (modellen, schetsen, scores, partituren, scenario's, ...) voor relationele ontmoetingen, protocollen en nieuwe creaties (door anderen).
 Voorstel: Een videofilm van het doorbladeren van *Animatieboek* (2017) vormt de aanleiding om als vorm van post-productie op de associatieve beelden die ontstaan geluidskunstenaars uit te nodigen om geluid/narrativiteit op het beeld te monteren. Dit is een heel open idee; in mijn praktijk vormt vaak de ene vorm een soort van gereedschap voor een andere (nog te ontwikkelen) vorm. Door geluidskunstenaars uit te nodigen komt de interpretatie van het werk centraal te staan. Er ontstaat een nieuw product dat op zijn beurt weer om interpretatie vraagt. Ik denk dat het kan werken, maar heb het nog nooit gedaan. Het is Goedele Dewanckel die als eerste het idee opperde om de associaties op de video verder te ontwikkelen door te werken met geluid.

Animatieboek (2017) is zelf een postproductie; een rest-product van het proces van *Idiosyncratische Machine* (sinds 2011). In deze workshop knippen we vormen uit grote vellen gekleurd papier. Door de restvellen van een aantal van deze workshops te bundelen en het proces van het doorbladeren van het boek te filmen, ontstaat een animatie. Die animatie vraagt om geluid.



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
**Kristof
 Van Gestel**
 Lies Terryn
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc T
 Maart
 Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van P
 Sylvie
 Macías
 Thom
 Schü
 Tom B
 Variou
 Wim

Denken Voelen Willen

Lies Terryn (*1990, Brugge – leeft en werkt in Brugge) zoekt en verzamelt woorden, objecten, betekenis, gevoel, ... Ze worden bekeken, in vraag gesteld, gebruikt of opgeborgen en balanceren met haar mee op de grens tussen loslaten en bijhouden.

– *Is er iets wat je verbergt en wat zou er gebeuren als je het bewust zou tonen?* –

met de dingen die we niet zien, vraag ik me af. Ideeën, gedachten, een schreeuw – onzichtbaar. Gevangen. Er zijn wel wat dingen die mij verbergen en ook ik verberg al eens wat. Ideeën bijvoorbeeld worden onuitvoerbaar als ik ze hardop uitgesproken heb. Het onzichtbaar verschil tussen intentie en gedrag; het verborgene.

“2021 wordt het jaar waarin we leren voelen”, zeiden we toen we er al lang mee begonnen waren. Dus maakten we drie schakelaars om licht te werpen op wat we DENKEN – VOELLEN – WILLEN. Het idee is wat de verandering in gang zet, de uitvoering slechts een herinnering eraan.

Dingen zijn pas verborgen als iemand ze verbergt, als ze zich laten verbergen en we staan nog het meest van al onszelf in de weg. Het startte met drie schakelaars en drie lampen, maar eigenlijk kan ik doen wat ik wil. Alles start met begrip, dus we moeten onszelf ruimte geven om te zien wat we zien en te voelen wat we voelen. Niet alles doet er toe maar ik kies tenminste zelf.

Wat als je de dingen of jezelf zou kunnen besturen? Bijsturen misschien? Wat als je belemmerende gedachten echt zou kunnen uitzetten of je reuk- en smaakzin terug aan? Stil verzet is ook verzet, net zoals niets doen ook een keuze is. Soms duurt het drie jaar, soms minder.

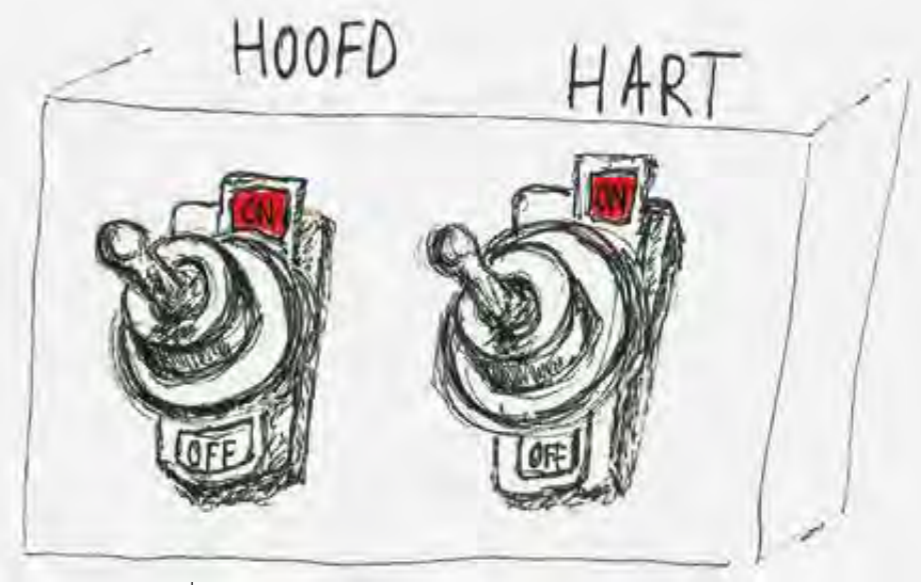
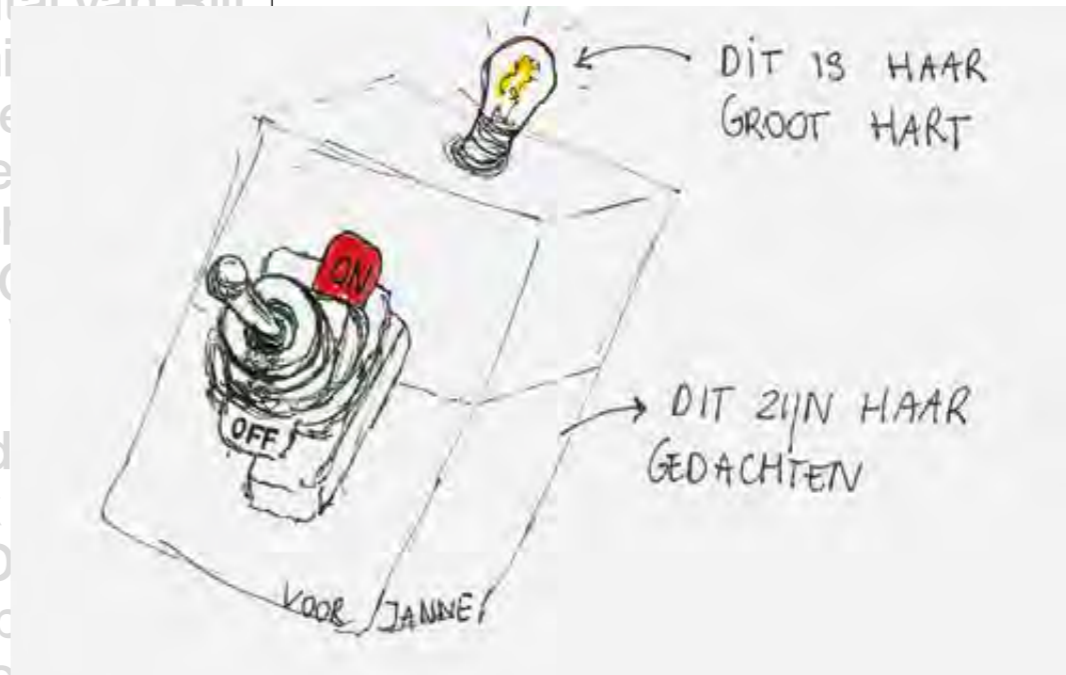
Dingen zijn maar verborgen als we ze niet zien, ze zijn het net zo lang tot iemand er licht op werpt. Drie schakelaars om te bedienen wat je maar wil. De deur staat al lang open.

“Wat wij zien van de dingen, zijn de dingen.”, schreef Alberto Caero in 'de hoeder van kudde'. Wat dan

1 Denken Voelen Willen, 2021
 Hout, lampen, schakelaars,
 elektrische bekabeling
 24 x 10 x 7 cm



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
Lies T
 Lieve
 & sab
 ooste
 Luc T
 Maart
 Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



2 Groot hart, 2021
 Viltstift op papier, 21 x 15 cm

Brief / Mail

verschillende galeries, musea, kunstencentra en personen ontvangen deze brief als uitnodiging om deel te nemen aan ons project. Ook jullie vragen we om deel te nemen! In bijlage ontvang je de score en de print.

thank you for being part of this exhibition
Lieve D'hondt en sabine oosterlynck
propstoprop@gmail.com

Beste,

Lieve D'hondt en sabine oosterlynck, beiden beeldend kunstenaar, gaan deze samenwerking aan voor dit kunstproject 'thank you for being part of this exhibition'. Het is tevens ons Voorstel voor de 'Biënnale van de ideeën', Mene 2021.

Het concept is gegroeid en gebaseerd op het aanduiden en zoeken naar tentoonstellingsruimtes, plaatsen waar we ons werk willen tonen. Met dit project voeren we mini-interventies uit op heel diverse plaatsen in binnen- en buitenland.

Momenteel zijn we beperkt in onze bewegingen en verplaatsingen. We kunnen echter wel over de grenzen heen denken en handelen.
We spelen met de conventies van 'wie is kunstenaar, maker, bedenker of uitvoerder van een kunstwerk'.

Een aantal nationale en internationale tentoonstellingsruimtes worden uitgenodigd om deel te nemen aan ons artistiek project. Zo maken we deel uit van een groter geheel.

De resultaten van dit project willen we fysiek presenteren in de tentoonstelling aan de hand van een installatie en artistiek archief: foto's, prints, tekeningen en video,...

Word co-creator van ons conceptueel project, 'thank you for being part of this exhibition', voor onze deelname aan de fysieke tentoonstelling 'Biënnale van de ideeën' in CC De Steiger.

In bijlage vind je de score om het kunstwerk te realiseren, 'thank you for being part of this exhibition'.

Lieve D'hondt en sabine oosterlynck.

Contact: propstoprop@gmail.com

www.lievedhondt.be

www.sabineoosterlynck.com

thank you
for being part
of
this exhibition

Anton
Boy &
Stap
Chant
Denni
Oppe
Frede
& Jol
Van O
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep
Kristo
Van O
Lies T
Lieve
& sak
ooste
Luc T
Maart
Vand
Maria
Marie
Nel B
Nicola
Peter
Sacha
Simor
Van P
Sylvie
Macías Diaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton
Boy &
Stap
Chant
Denni
Oppe
Frede
& Jol
Van O
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep
Kristo
Van O
Lies T
Lieve
& sak
ooste
Luc T
Maart
Vand
Maria
Marie
Nel B
Nicola
Peter
Sacha
Simor
Van P
Sylvie
Macías
Thom
Schü
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Stempels

Luc Tuymans (*1958, Mortselt – leeft en werkt in Antwerpen) staat bekend om een kenmerkende schilderij die aantoont dat het de kracht van de beelden is om tegelijk te communiceren, te verbergen en achter te houden. Opkomend in de jaren 1980, pionierde Tuymans met een uitgesproken niet-verhalende benadering van figuratieve schilderkunst, in plaats daarvan onderzoekt hij hoe informatie kan worden gelaagd en ingebed in bepaalde scènes en betekenissen. Gebaseerd op reeds bestaand beeldmateriaal uit verschillende bronnen, worden zijn werken weergegeven in een gedempt palet dat doet denken aan een wazige herinnering of een vervagend geheugen. Hun rustige en ingetogen uitstraling verbergt echter een onderliggende morele complexiteit. Ze houden zich evenzeer bezig met vragen over de geschiedenis en haar representatie als met alledaagse onderwerpen. Tuymans' doeken ondermijnen en vinden traditionele noties van monumentaliteit opnieuw uit door de nadruk te leggen op de ambiguïteit van de betekenis.

WWW.LUCTUYMANS.BE

Een minder bekend, en dus onderbelicht, aspect van de loopbaan van Luc Tuymans is zijn deelname aan 'This is the Show and the Show is Many Things' (Museum van Hedendaagse Kunst Gent, 1994). Tuymans werd er door Bart De Baere uitgenodigd in een groepstentoonstelling met 12 andere kunstenaars om het expo-format en de relatie tot museale tentoonstellingen van hedendaagse kunst radicaal te herdenken. Dit leidde tot de uitdaging en het experiment dat hij zich zou bezighouden met het licht voor de hele tentoonstelling. "Omdat ik de enige schilder ben die in het project ingeschakeld is, lijkt het me vrij evident om zoiets te doen."¹

Tuymans legde tussen de glazen bovenlichten en het dak grote repen door hemzelf met textielverf gekleurde gaasdoeken die het zenitale daglicht op een subtiële manier manipuleerde en de werken van alle kunstenaars in de tentoonstelling aldus met elkaar verbond. De bijna onzichtbare ingreep met het licht werd gecombineerd met de al even subtiële nieuwe

werken van de kunstenaars: een reeks van zeven op de muur gestempelde werken. "De modellering van het licht is ook ingeschakeld in het project met die grote stempels. Ze gaan pas gedrukt worden als ze volledig geënt kunnen worden op het licht. Ze worden onderhevig gemaakt aan dat licht. Ik hoop dat ze daardoor – het is nog niet zeker of dat lukt – effectief op een verdwijnpunt komen te staan. De voorstellingen van de stempels zijn vrij gestileerd en hebben betrekking op de rest van mijn werk, zeker en vast. Ze bestaan uit grote vlakken en ondanks het feit dat het allemaal verschillende voorstellingen zijn, zijn ze eigenlijk geconcipeerd volgens het idee van schaduw. Het zijn dus als het ware geprojecteerde beelden, maar dan wél afgedrukt. Het is ook belangrijk dat de objecten zelf, de stempels, niet in dezelfde ruimte getoond worden, zodat het proces niet direct zichtbaar is. Ik weet zelfs niet of ze ergens getoond moeten worden." "De ontwikkeling ervan vond ik enerzijds moeilijk omdat het afwijkt van wat ik normaal doe, en anderzijds boeiend omdat het een ouder idee was, van een paar jaar geleden, dat in deze tentoonstelling wel kan functioneren. Schilderijen zouden hier niet op hun plaats zijn, omdat ze te veel als object of als ding zouden overkomen. Ik spreek niet van de intrinsieke kracht, dat is iets anders."

(...)

"Het heeft te maken met een oude fascinatie om rechtstreeks op de muur te werken, met het idee van de muurschildering en de frescoteknik, en daarmee ook met het verouderingsproces ervan en de moeilijkheid om ze te bewaren. (...) Stempels zijn onvolkomen op het moment dat je ze afdrukt, want ze bestaan alleen maar uit een druk die erop toegepast wordt, puur fysiek. Daardoor zullen ze telkens anders zijn, ondanks het feit dat je ze steeds weer kunt reproduceren. Het is een dilemma dat ook zal getoond worden. Inhoudelijk kan men er een respons in zien op de vraag of je in staat bent een beeld volledig picturaal te consumeren."

(...)

"Ik denk zelfs dat de afbeeldingen die gedrukt worden er eigenlijk zelf niet zozeer toe doen. Het zijn beeldelementen die ik vooral gekozen heb omwille van hun bruikbaarheid ten opzichte van het aangewende medium. Aan de andere kant wordt er wel een betekenis mee gevormd: als je ze op een rij zet krijg je een aantal buitenbeelden en een aantal binnenbeelden die zodanig gestileerd zijn (deels omwille van het medium) dat ze zich gaan bewegen op de grens van de onherkenbaarheid.

Ook dat was boeiend voor mij: dat je via ogenschijnlijke eenvoudigheid (zelfs een zekere kinderlijkheid) een moment kunt creëren waarbij je buiten de kadering van de beelden moet gaan, zelfs als je ze naast elkaar zou zetten, wat ik ook wil doen. In wezen komt dat nogmaals neer op het idee van montage en van de successie van verschillende beelden, net zoals in een film, maar hier dan op een volledig statische manier. Dat zijn allemaal schilderijachtige gedachten."

(...)

"Voor deze tentoonstelling doe ik iets anders: (...) hoewel het in wezen niet zoveel verschilt van de schilderkunst, [kan het tegelijkertijd] ook een commentaar zijn op het werk dat ikzelf tot hiertoe geleverd heb. Zoiets."

¹Alle aangehaalde citaten zijn van Luc Tuymans en komen uit "Gesprek met Luc Tuymans, Ronald Van de Sompel, Dirk Pültau, Bart De Baere" in de catalogus 'This is the Show and the Show is Many Things', Museum van Hedendaagse Kunst Gent, 1994, pp. 129-143

Score voor het realiseren van het kunstwerk

verschillende galerijen, musea, kunstcentra en personen ontvangen deze score én de brief / mail met toelichting van het kunstproject, als uitnodiging om deel te nemen aan ons project. Ook jullie kunnen ervoor zorgen het project te verspreiden!

thank you for being part of this exhibition
Lieve D'hondt en sabine oosterlynck
propstoprop@gmail.com

score voor 'thank you for being part of this exhibition'

1. print de tekst **thank you for being part of this exhibition** op papier
2. hang de print op in een tentoonstellingsruimte die je bezoekt
3. maak een foto van de opgehangen print in zijn omgeving
4. mail deze foto met vermelding van de plaats en het adres van de locatie naar propstoprop@gmail.com voor 5 september 2021
5. de foto's van deze acties zullen deel uitmaken van de tentoonstelling 'Biënnale van de ideeën' 2021 in CC De Steiger, Menen (B)

alvast bedankt voor uw bereidwillige medewerking aan
'thank you for being part of this exhibition'

Lieve D'hondt en sabine oosterlynck

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



Anton
 Boy &
 Stap
 Chant
 Denni
 Oppe
 Frede
 & Joh
 Van O
 Gerd
 Hans
 Op d
 Henk
 Jan D
 Josep
 Kristo
 Van O
 Lies T
 Lieve
 & sak
 ooste
Luc T
 Maart
 Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van F
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Anton
Boy &
Stap
Chant
Denni
Oppe
Frede
& Joh
Van O
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep
Kristo



2



4

Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten



3
Van Terry
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

2 Legs, 1994
Polymeer, gouache op muur
52 x 29 cm
Collectie SMAK, Gent
3 Lamp, 1994
Polymeer, gouache op muur
46 x 36 cm
Collectie SMAK, Gent

4 La Nuque, 1994
Polymeer, gouache op muur
70 x 34,5 cm
Collectie SMAK, Gent
5 Burial, 1994
Polymeer, gouache op muur
58 x 45 cm
Collectie SMAK, Gent



5



van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

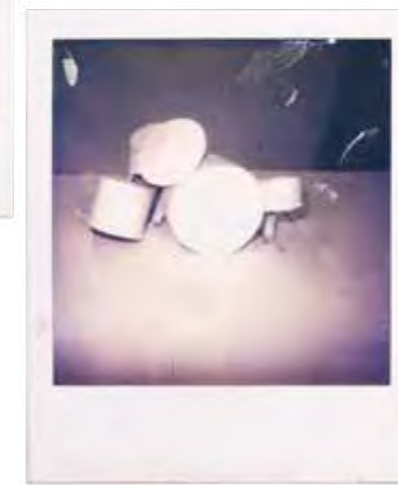
6 Corso, 1994
Polymeer, gouache op muur
36 x 61,5 cm
Collectie SMAK, Gent
7 Mirror road, 1994
Polymeer, gouache op muur
49 x 43,5 cm
Collectie SMAK, Gent

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Bee
Henk Delab
Jan Delestij
Joseph Beu
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'honst
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten

Drumset

Drumset is een kleine maquette in papier dat model stond voor enkele edities en een schilderij (1998). Zoals hij vaker deed – in een periode waarin de iPhone nog niet was uitgevonden – nam hij ook Polaroidfoto's van de maquette die ook als (werk)modellen voor zijn schilderijen fungeerde.

Deze werken geven een boeiend inzicht in de wijze van de schilder. Van een reëel object wordt een driedimensionale maquette gemaakt die getransformeerd wordt in een tweedimensionaal fotografisch beeld dat uiteindelijk vertaald wordt in een schilderij. De edities zijn bijzondere tussenstappen (of latere interpretaties) en onderscheiden zich door feit dat het spiegelbeelden zijn van de origineel etsplaat, zeef of litho(steen), zoals ook de afdrucken van de stempels in feite spiegelbeelden zijn.



1 Drumset, s.d.
Polaroids, 103 x 103 mm
Collectie M HKA/Collectie
Vlaamse Gemeenschap
2 Drumset, 1998
Papier, karton en kleefband
10 x 30 x 36 cm
Collectie Verbeke
Foundation, Kemzeke
(foto: Tineke Schuurmans)



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hon
 & sabine
 oosterlync
Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

3 Drumset (Series I), 2003
 Grafische print op J. Wathman
 papier 1961 HMP
 441 x 343 mm
 Collectie M HKA/Collectie
 Vlaamse Gemeenschap
 (foto: Christine Clinckx)



3

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt

One Day I Will Make A Work For You



Luc Tuymans
**Maarten
 Vanden Eynde**
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Maarten Vanden Eynde's (*1977, Leuven – leeft en werkt in Brussel en Saint Mihiel, Frankrijk) artistieke praktijk krijgt vorm in zowel sculptuur, video, fotografie, installatie en performance, en is vaak contextgebonden. Vanuit de invalshoek van de veranderingen die gepaard gaan met globalisering stelt Vanden Eynde in zijn praktijk vragen bij evolutie; wat is vooruitgang? Gaan we überhaupt vooruit? Waar naartoe? En waarom?
 'In mijn werk zet ik de tijd stil en probeer een proces of een gevolg ervan te vatten. Dat doe ik enerzijds door autonome beelden te maken met uiteenlopende materialen, die de puls van de tijd voelen en balanceren tussen het tijdelijke en het tijdroze. En anderzijds door te infiltreren in het nu en via ingrepen, performances en tijdelijke acties de loop der dingen meer direct te beïnvloeden. Soms vooruitblikkend naar de toekomst van gisteren, soms terugkijkend naar het verleden van morgen.'
 WWW.MAARTENVANDENEYNDE.COM

'One Day I Will Make A Work For You' is een belofte van verkoop. Een nieuw werk wordt aangeboden aan een verzamelaar, zonder maat, materiaal of zelfs productiedatum te specificeren. Het wordt gemaakt met of geïnspireerd door materialen die worden gebruikt om een product of dienst te creëren die verband houdt met het beroep van de verzamelaar, een specifieke architectonische locatie die verband houdt met de koper, zoals een huis of fabriek, of zelfs een manier van leven en denken die kenmerkend is voor diezelfde koper. Deze experimentele manier om kunst te verwerven vergemakkelijkt de schepping van een nieuw werk door het delen van materialen, ervaring, tijd en energie in plaats van de uitwisseling van een afgewerkt, fysiek werk. Het resultaat is een origineel kunstwerk dat niet had kunnen worden gemaakt zonder de interactie tussen de verzamelaar en de kunstenaar.

'One Day I Will Make A Work For You', 2014
 Gesigneerd papier, inkt,
 notariële stempel (editie van 3)
 80 x 120 x 4 cm
 Private collectie / Courtesy
 Meessen De Clercq, Brussels
 (foto: Philippe de Gobert)

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John

Welkom in BLWDRKland⁴⁸ 2024

Maria Blondeel (*1963, Halle – leeft en werkt in Sint Amandsberg) is beeldend kunstenaar en fotograaf. Ze is manager van de activiteit 10532 Atelierhuis. Haar projecten (cfr. BLWDRKland 2020) zijn de uitkomst van een poëtische, experimentele benadering van kunst en technologie. Maria heeft internationaal tentoongesteld onder andere in de Verenigde Staten, Japan en meerdere landen in Europa. In België nam ze deel aan solo- en groepstentoonstellingen.

WWW.MARIABLONDEEL.ORG

Van: Maria Blondeel <blwdrk@mariablondeel.org>
Datum: Thu, 29 Feb 2024 00:00:01 +0000
Aan: Het Voorstel <voorstel@biennalevanideeen.be>
Onderwerp: Uitnodiging BLWDRK signeersessie

Beste vrienden,

We nodigen jullie graag uit voor een **BLWDRK signeersessie***.
Verjaart vandaag, op schrikkelidag, **donderdag 29 februari 2024** of ken je iemand die vandaag jarig is? Dan kan je het digitaal bestand **Toeval ART #060** [hier](#) downloaden, afdrukken en op vertoon van een geldig identiteitsbewijs zal Maria Blondeel jouw **DIY-print** voor echt certificeren, dateren en signeren.
Dit genereus gebaar van de kunstenaar naar haar publiek zal plaatsvinden in het jaar **2025** op de biënnale van ideeën, **Het Voorstel**, in Cultuurcentrum De Steiger in Menen (onder voorbehoud van de dan geldende Coronavirus COVID-19 maatregelen).
Tot dan!
MR BLNDL en het BLWDRK-team



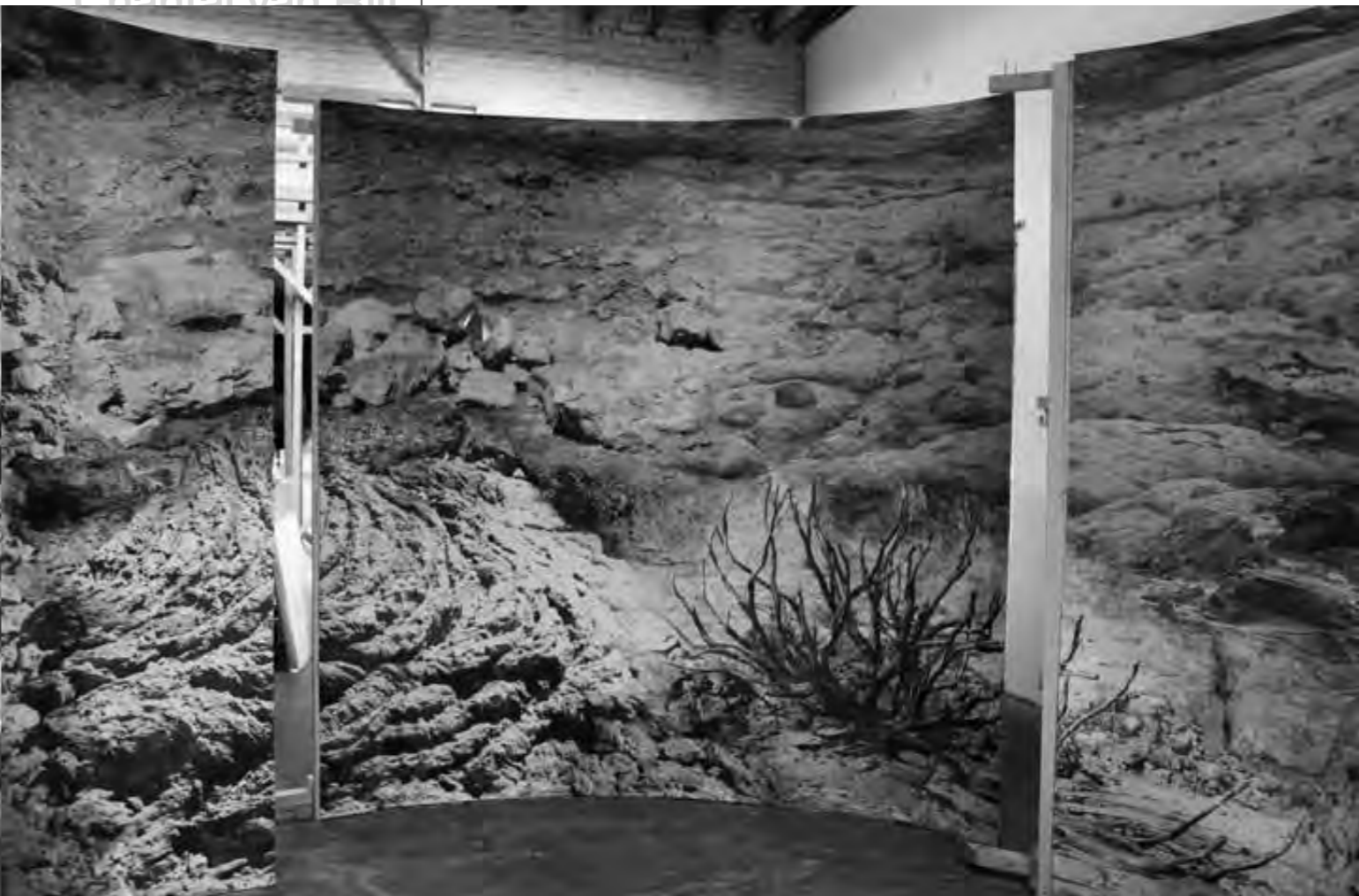
(*) De kunstenaar verbindt zich er toe in het jaar **2025** op de biënnale van ideeën, **Het Voorstel**, in Cultuurcentrum De Steiger in Menen per schrikkeljarige, **1 DIY-print** van haar werk **Toeval ART #060** te signeren.

Macías Diaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton
Boy &
Stap
Chan
Denni
Opp
Frede
& Joh
Van
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep
Kristo
Van
Lies T
Lieve
& sak
ooste
Luc T
Maar
Vand
Maria
Marie
Nel B
Nicola
Peter
Sacha
Simon
Van
Sylvie
Macías Diaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



Toeval Art #060, 29 februari 2020
Performance, signeeren,
label, print, 60 Toevalligheden,
BLWDRK-kroon
(foto: Noël De Buck)



1
Lao Raymond
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Marie Cloquet's (*1976, Gent – leeft en werkt in Gent) samenspel van Land Art, fotografie en schilderkunst ensceeneert een gebeurtenis van declassificatie, een ongedifferentieerde constellatie van plaatsen en tijden, een idiosyncratische ervaring van de wereld. Het combineert verschillende registers van de werkelijkheid, ondermijnt het onderscheid tussen fasen van materie, tussen het bezielde en het levenloze, het substantiële en het denkbeeldige. Het oefent een vloeiende, elastische staat van dingen uit, gebaseerd op een potentieel van oerenergie, waardoor alles opnieuw kan worden gecreëerd.

WWW.MARIECLOQUET.COM

Squared circle is een kijkdoos. Een fotosculptuur in de vorm van een paviljoen. Een klein, gesloten gebouw met een rechthoekige buitenschil en een cirkelvormige binnenstructuur. Je kan niet naar binnen, maar je kan wel binnenkijken. De vier buitenzijden zijn een onderzoek naar urbane sporen. De binnenkant is een aspiratie van wat zou kunnen zijn. Een toekomstbeeld, een droombeeld.

De titel van de installatie is gebaseerd op de uitdrukking *to square the circle*.

To square the circle is the challenge of constructing a square with the same area as a given circle by using only a finite number of steps with compass and straightedge.

Squaring the circle is used as a metaphor for trying to do the impossible. Or also: to bring two things together which are normally thought to be so different, that they cannot exist together.

Het werk wil twee tegengestelde gezichtspunten bij elkaar brengen: de realiteit die soms wringt, chaotisch of zelfs storend is. En schoonheid die, ondanks haar vaak fragmentarische aanwezigheid, toch prominent is.

De kijkdoos heeft een vierhoekig grondplan van 4,6 x 4,6 meter. Binnen het vierkant past een cirkel. De 4 punten waar de cirkel het vierkant raakt zijn de 4 kijkgaten. De hoogte van de constructie is 2,45 meter. De kijkgaten bevinden zich aan elke zijde op een andere hoogte, zodat zowel kinderen als volwassenen worden uitgenodigd om binnen te kijken.

Binnenin wordt de cirkel overdekt met een lichtdoorlatende, waterdichte structuur. De bedoeling is een visueel afgeschermd binnenkant te bekomen. Hoewel de buitenkant zal 'opboksen' tegen zijn omgeving, wordt de binnenkant een afgesloten wereld.

1 Squared circle I – Prototype 1:1 (interieur, deel 1), 2020-21
Fotografische emulsie op papier gemonteerd op hout ca. 244 x 644 cm (half rond) (atelierzicht)

2
Lao Raymond
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



3

2 Squared circle I – Prototype 1:1 (interieur, deel 2), 2020-21
Fotografische emulsie op papier gemonteerd op hout ca. 244 x 644 cm (half rond) (atelierzicht)
3 Squared circle I – schets, 2020
Potlood en inkt op papier

Anton
Boy &
Stap
Chan
Denni
Oppe
Frede
& Joh
Van C
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep
Kristo
Van C
Lies T
Lieve
& sak
ooste
Luc T
Maar
Vand
Maria
Marie
Nel B
Nicola
Peter
Sacha
Simon
Van B
Sylvie
Macias Diaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

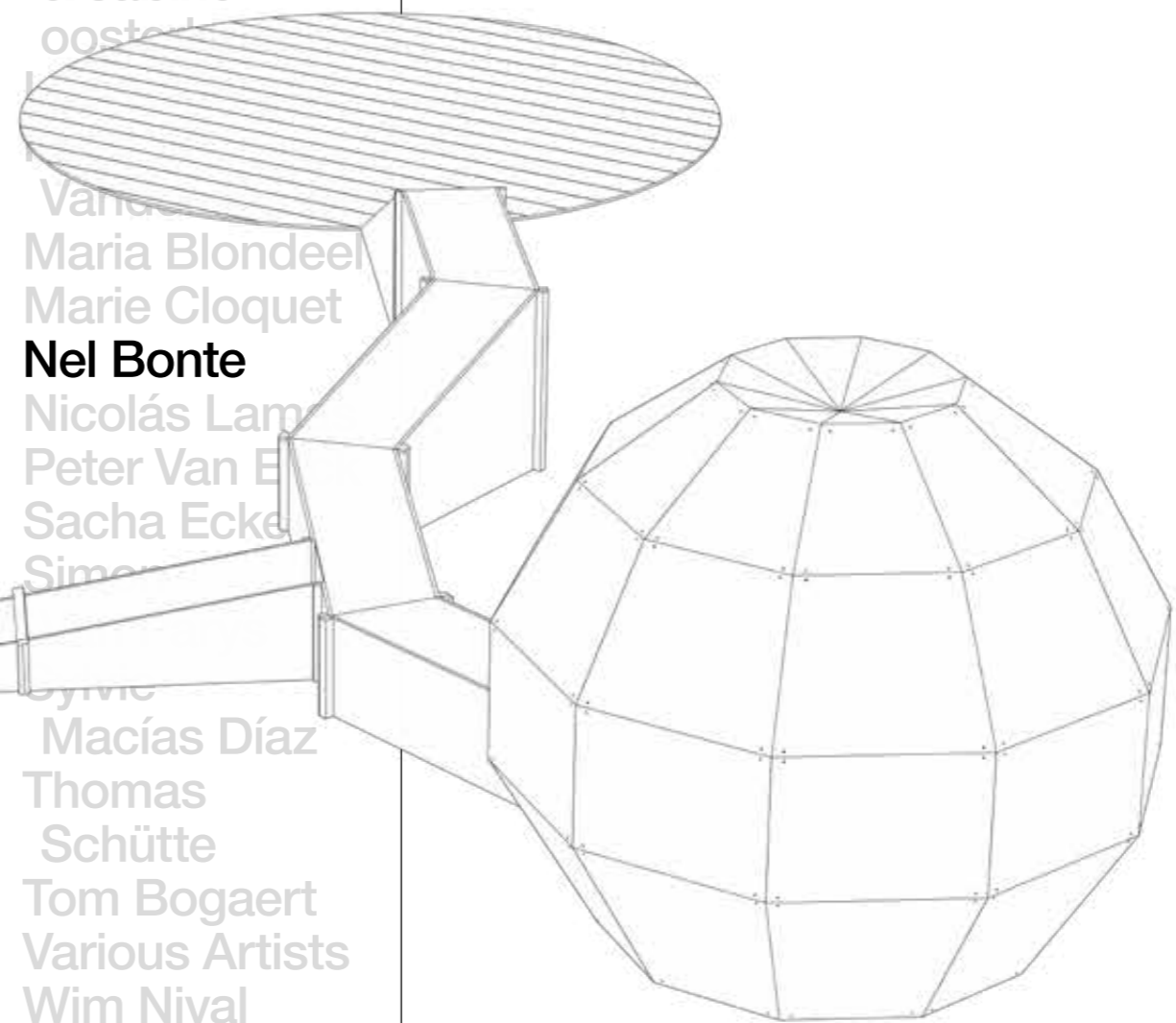
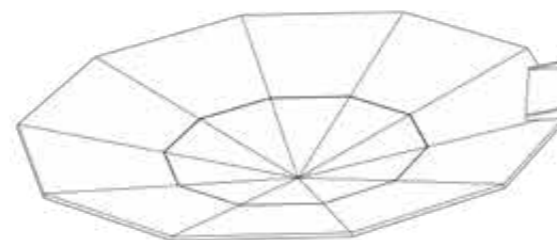


Macias Diaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



Nel Bonte (1986, Roeselare – leeft in Roeselare en werkt in Lichtervelde) gaat op zoek naar de grens tussen sculptuur, architectuur en scenografie. Interpretatie en het opnieuw construeren van een bestaand classificatiemodel vormen de basis. Hierbij kan de betekenis of functie van de herkenbare vormtaal van een dagdagelijks object worden herzien. Er ontstaat een nieuwe betekenis, zowel inhoudelijk als vormelijk. Dit resulteert in een serie van sculpturen die veel weg hebben van schaalmodellen waarbij interactie met het publiek een deel van het onderzoek/oeuvre vormt. De locatie waar haar werk zal plaatsvinden wordt telkens opnieuw in vraag gesteld. 'De fysieke ruimte' krijgt hierbij een inhoudelijke betekenis. Tegenstellingen zoals 'Toeval' en 'Experiment' worden tegenover elkaar gezet. De locatie van het werk wordt een noodzakelijk symbolisch gegeven. De keuze om in situ te werken, het in scène zetten van de *whitecube* van een galerie/museum, of fotografie als medium te gebruiken als representatiemodel, wordt hierbij ondervraagd. Hierdoor blijft ze een nieuwe betekenis geven aan enerzijds het inhoudelijke, de vormelijke huid van haar oeuvre en anderzijds aan de fysieke ruimte. Beide interageren met de toeschouwer of met de publieke ruimte. Dit symbolische proces vormt de basis van een oeuvre dat gekenmerkt wordt door het experimentele waardoor het doorheen tijd en ruimte telkens opnieuw wordt onderzocht.

Als beeldend kunstenaar ben ik twee jaar geleden gestart aan een project waar beeldende kunst samenkomt met het medium dans en performance. Daarbij werkte ik samen met een choreograaf, drie dansers, technici en een geluidskunstenaar. Een nieuwe wereld ging voor mij open door deze aspecten in dialoog te brengen. COVID 19 heeft veel nadelen maar ik heb er het voordeel bij gehad dat ik een leegstaande schouwburg kon gebruiken in CC De Spil te Roeselare. Dit gebeuren werd gefotografeerd en gefilmd.



Credits 'Mispel' CC de Spil
Beeldend kunstenaar: Nel Bonte
(CA Roeselare)
Sculptuur: Mispel
Choreografe: Inne Wouters
Dansers: Nina Plantefevre Castryk,
Michelle Vanloot, Pauline
De Laet
Componist: Roeland Luyten
Videograaf: Britte Van Meurs
Techniek en belichting: Arjen
Van Hee, Heiki Schelpe
Locatie: Schouwburg CC de Spil
Fotografen: Wilfried Missinne,
Joos Bonte, Miquel Devriendt,
Michel Danneels, Nathalie
Wouters
Computertekening: Fabian Luyten

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Geste
Lies Terryn
Lieve D'hor
& sabine
oosterlync
Luc Tuyma
Maarten
Vanden Ey
Maria Blon
Marie Cloq
Nel Bonte
Nicolás Lar
Peter Van E
Sacha Ecke
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Día
Thomas
Schütte
Tom Bogae
Various Artists
Wim Nival

Anton
Boy &
Stap
Chan
Denni
Opp
Frede
& Jo
Van
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Jose



Various Artists
Wim Nival



Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Biomechanical equipment

58

Nicolás Lamas (°1980, Lima, Peru – leeft en werkt in Brussel) studeerde aan de Facultad de Artes Plásticas en la Pontificia Universidad Católica del Perú in Lima, Facultad de Bellas Artes, Universidad de Barcelona en werd in 2014 Laureaat van het HISK/Hoger Instituut voor Schone Kunsten in Gent.
 WWW.NICOLASLAMAS.NET

In het algemeen verwijzen de werken van Nicolás Lamas naar spanningen tussen het menselijk lichaam als object en de materie als een actief element. Het idee van het object als een archeologisch artefact dat in bepaalde composities opduikt, hanteert hij niet als iets inactiefs, maar functioneert eerder als een assemblage van woorden, beelden, vormen en gevonden voorwerpen waarbij de typische kenmerken van die objecten intrinsiek een ontlichaamde menselijkheid vormen.

Door Lamas' ogen doet de materie zich vaak voor als een complexe archeologische site gekenmerkt door een scala van levenloze materialen, levensvormen, technologische artefacten, teloorgang en linguïstische verwijzingen. Deze structuren zijn een combinatie van fictie, leven en inertie en zetten een transactie in gang tussen de menselijke linguïstische manier van waarnemen en andere vormen van actieve perceptie. Het menselijke

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans

59

en het niet-menselijke zijn met elkaar verstrengeld. Op deze manier tart Lamas binnen zijn oeuvre de stabiliteit. Toch zijn er in zijn werk elementen die steeds terugkeren zoals een interesse voor industriële producten, de sporen die de mens nalaat op de natuur of de verstrengeling tussen lichaam/technologie; ook is er een esthetische relatie tussen zijn werk en rituelen die gekenmerkt worden door de efemere beelden die ze oproepen, ontstaan uit impulsieve compositie en onderlinge relatie.

(Fragment uit de tekst "Matter exists differently here" van Alejandro Alonso Diaz, gepubliceerd in Nicolás Lamas, *The Attraction of the Mountains*, Posture Editions)



Biomechanical equipment, 2021
 Menselijk bot, stalen
 dopseutelsset, kunststof koffer
 5 x 60 x 47 cm
 Collectie van de kunstenaar
 Courtesy Meessen De Clercq
 Gallery, Brussel
 (foto: Josepha-Blanchet)

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terry
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Kaartenhuis

Peter Van Eyck (*1956, Leuven – leeft en werkt in Tienen en Wilsede) is gefascineerd door de verstedelijkte mens en de wijze waarop hij zich een weg baant door zijn bestaan. De immense keuze aan beweegrichtingen leidt echter tot wat men noemt de paradox van de vrijheid. Met industriële productietechnieken zoals het lasersnijden en het spuiten met auto-lakken koppelt hij zijn persoonlijke visie over deze existentiële zoektocht aan een strakke, geestige beeldtaal.
 WWW.PETERVANEYCK.BE

Eerste plannen voor dit voorstel, een ineenstortend kaartenhuis, dateren van meer dan 15 jaar geleden. Zij horen thuis bij de andere werken in mijn 'Crash Art reeks' zoals de 'Crashed Cars Contours' en 'Persian Rug Crashing'. De enige – en steeds weerkerende – redenen waarom dit werk nooit verder is geraakt dan een maquette met echte speelkaarten zijn budget en stockageruimte. Zo goed als alle plannen zijn uitvoerbaar, mits aan deze randvoorwaarden kan worden voldaan.

Het ineenstortend kaartenhuis gaat over dat ene onvoorspelbare, onomkeerbare en vaak fragiele moment. Die plotse wending die ons confronteert met de eindigheid. Hoewel in de verstilling van een crash, de tragiek bijna iets poëtisch krijgt, ben ik mij bewust van het drama dat dikwijls achter schoonheid schuil gaat. Ik begeef me niet aan een wetenschappelijke studie, noch heb ik ambities als ramptoerist. Het blootleggen (en bezweren) van dat piepkleine, en cruciale stukje tijd dat verantwoordelijk is (maar het zelf niet weet) is voor mij een existentiële noodzaak. Het levert een beter besef, het brengt mij vooral ook flink van mijn apropos.

Speelkaarten verwijzen ook naar het spel, naar het gokken, naar zekerheden die plots kunnen omslaan in onzekerheden. Een wereld die kan instorten. Maar een kaartenhuis verwijst ook naar architectuur, het nemen van risico's en de menselijke hybrisis. Je kan er ook een Toren van Babel in zien. Al wat we opbouwen kan zomaar plots verdwijnen.

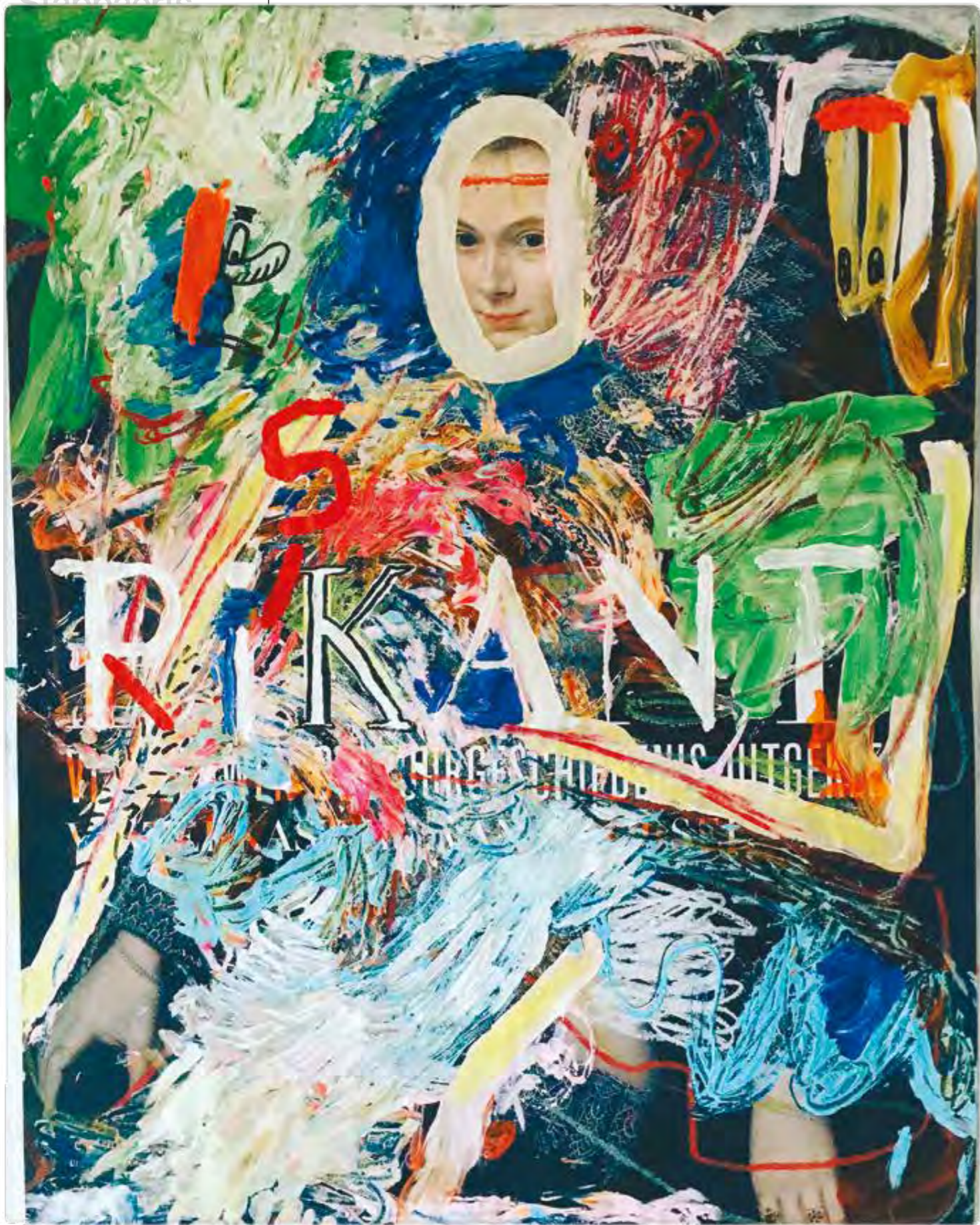


1 Kaartenhuis (maquette), 2013
 Karton (speelkaarten)
 72 x 63 x 54 cm



2,3,4 Kaartenhuis
 (work in progress), 2021
 Staal, 140 x 60 x 60 cm

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestinne
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terry
 Lieve D'hondt
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Riskant (uit de reeks Pikant!)
2020-21, Acrylverf, pastel
en stift op offset A0 affiche
1189 x 841 mm
Collectie van de kunstenaar

Anton
Boy &
Stap
Chant
Denni
Oppel
Frede
& Joh
Van C
Gerd
Hans
Op d
Henk
Jan D
Josep

Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



Elke affiche is 1189x841 (A0) - 2 rijen van 4 naast elkaar - met 30-50cm tussen elke affiche. Breedte muur is maximaal 600cm. Hoogte muur is ongeveer 450cm. De installatie kan ook bestaan uit een reeks van 4-7 affiches naast elkaar. Met een totaal van 8 affiches komt dit op een muur van ongeveer 1,2m breed.

Het parallelle universum van Sacha Eckes werkt volgens een geheel eigen set regels. De bewoners lijken te functioneren in een constante staat van mislukking, waarbij succes wordt afgemeten aan de perversiteit van het resultaat. Het heeft zelfs een duivels aspect - letterlijk - omdat duivels sporadisch opduiken als agenten van goed of kwaad, afhankelijk van hoe je de situatie inschat. In deze alternatieve wereld krijgen de dogma's en vooronderstellingen van onze eigen wereld een flinke dreun - meestal luchtig en met een soort verwrongen gratie.

Eckes werkt direct, impulsief, laat zich inspireren door haar omgeving, de actualiteit, het leven, de liefde, haar eigen werk en bovenal de gevestigde kunstwereld, die niet ontsnapt aan de angel van de spot - vaak subtiel, soms schaamteloos. Wat dat betreft is haar werk befaamd reactief: ze eigent zich de pagina's van prestigieuze tijdschriften als Art Forum toe en onderwerpt die aan een zeer persoonlijk proces van transformatie en puntig visueel commentaar. Ze staat er zelfs om bekend affiches over te nemen die de tentoonstellingen van haar beroemde collega's aankondigen - zoals bijvoorbeeld Michael Borremans, Luc Tuymans of Jan Fabre - en ze ondermijnt ze op een bijna hilarische manier terwijl ze de mechanismen van artistieke beroemdheid en commercie blootlegt.

Als de beeldtaal van Eckes' werk geworteld is in cartoons, dan blijft die niet lang hangen. Wat begint met het kleine formaat en de grafische beknoptheid, migreert over de media, loopt over in verf en collage en breidt zich naar behoefte uit om verschillende formaten, verschillende ruimtes te bezetten. Haar handtekening is de bindende factor, die als een neon draad door haar werk loopt. (tekst: Irene Schaudies)

WWW.SACHAECKES.COM

Het Idee is om een reeks van zeven 'Pikant!' affiches tentoon te stellen die ik in 2020-21 bewerkte. *'Pikant! Vijf eeuwen cultuur uitgekleeft'* was een tentoonstelling uit 2019, georganiseerd door de Phoebus Foundation van Fernand Huts in het Waterkasteel te Moorsel (Aalst), waarrond een uitgebreide mediacampagne werd gevoerd.

Misschien kunnen we ook overwegen om één bewerkte affiche opnieuw te reproducen op A2- of abri-formaat om in Menen in de affichekaders of bushokjes te hangen?

Het Idee om cultuuraffiches te bewerken ontstond reeds in 2008 toen ik met advertenties uit kunsttijdschriften zoals ArtForum aan de slag ging. Het Idee om advertenties te bewerken kwam uit het verlangen om commentaar te leveren op de complexe machtsstructuren van de kunstwereld. De drang om te relativeren is in deze werken heel duidelijk en wordt steeds met de nodige zin voor humor vertaald. Naast deze werken maakte ik eerder ook een reeks rond de *Glasses* affiche van de gelijknamige Luc Tuymans tentoonstelling in Antwerpen en de serie *Imposters*, een reeks bestaande uit verschillende bewerkte cultuurposters op A2 formaat.

Fremdkörper (Submarine nuclear-Tower)

Simon Van Parys (*1986, Gent – leeft en werkt in Gent) studeerde in 2010 af aan de afdeling Beeldhouwkunst van de School of Arts (KASK) Gent. Sinds 2010 had hij solotentoonstellingen in onder andere Gent, Knokke, Brussel, Londen, Middelburg, Teheran (Iran), La Chaux-de-Fonds (Zwitserland) en participeerde hij aan groepstentoonstellingen in België en het buitenland (Argentinië, Chili, Uruguay, China, Hong Kong, Iran, Duitsland, Italië)
WWW.STUDIOVANPARYS.COM

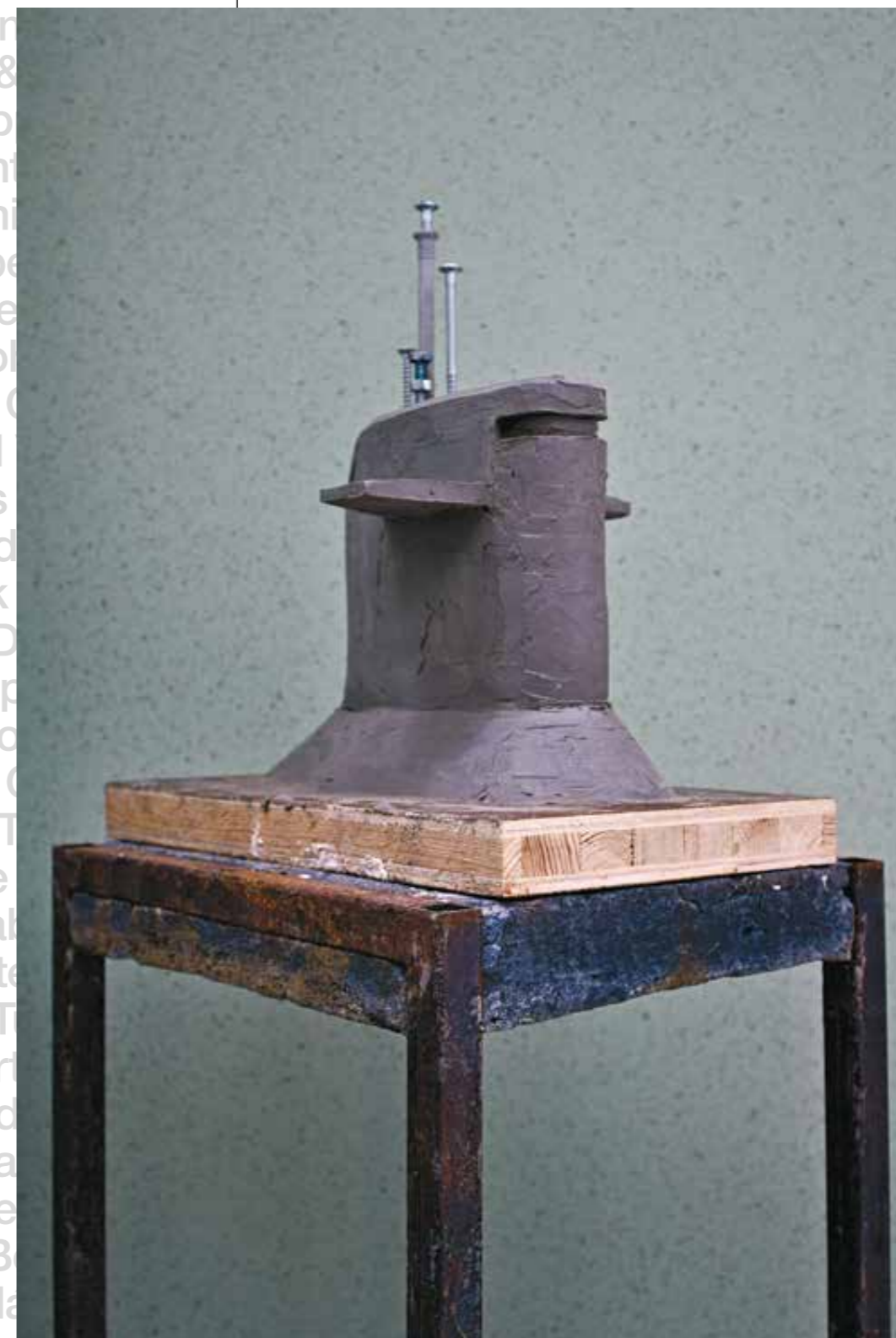
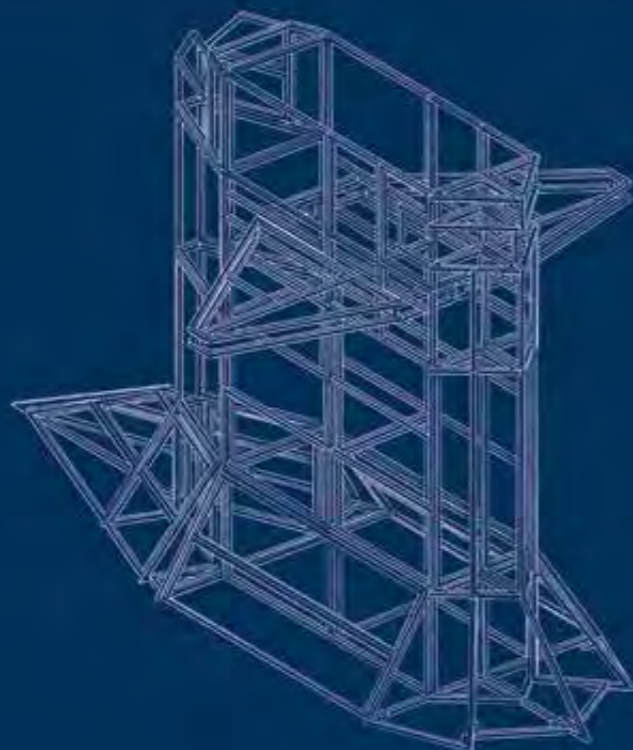
Dit is een plek van passie, intrige en een botsing van technologisch utopisme en dystopie. Een combinatie van sculpturen en geïntegreerde soundscapes genereren onderliggende motieven van mechanisatie, logistiek en de hang naar een eindeloos Metropolis. Terwijl de meest centrale thema's van technologie, futurisme en de megapolis fungeren als megafoons voor mijn enthousiasme voor de menselijke vooruitgang, reflecteren ze ook over de richting die deze

vooruitgang heeft genomen. Mijn werken stellen altijd de vraag – "zijn we op weg naar de volgende grote crash?"

Ik gebruik en misbruik het trage medium van beeldhouwen in klei, een schril contrast met de dynamische energie van het Futurisme. Met genoeg voelen ik de overgang van iets kleins naar vaak grote installaties. Na het gieten versmelt ik het gietstuk met hedendaagse mogelijkheden zoals polymeren, assemblages en legeringen zoals aluminium. Sound-design, digitale tekeningen en beeldhouwen zijn belangrijke aanvullende vaardigheden die bijdragen aan het eindresultaat. Daarom onderzoek ik voortdurend nieuwe technieken en stoffen. Uiteindelijk integreer ik deze ontdekkingen in mijn werk en zo evolueert mijn praktijk meer en meer naar een spannende hybride vorm.

Vertrekkende van de verschillende kleine schaalmodellen die ik al maakte van fictieve nucleaire duikboten, maak ik voor de 'Biënnale van Ideeën' in Menen een bijna life size model van de toren van een duikboot die (letterlijk) als een *Fremdkörper* in de buurt van het Cultuurcentrum De Steiger zal opduiken.

1 Submarine nuclear, 2021 (computermodel)
Blueprint, digitaal ontwerp van het interne raamwerk, op schaal, Collectie van de kunstenaar



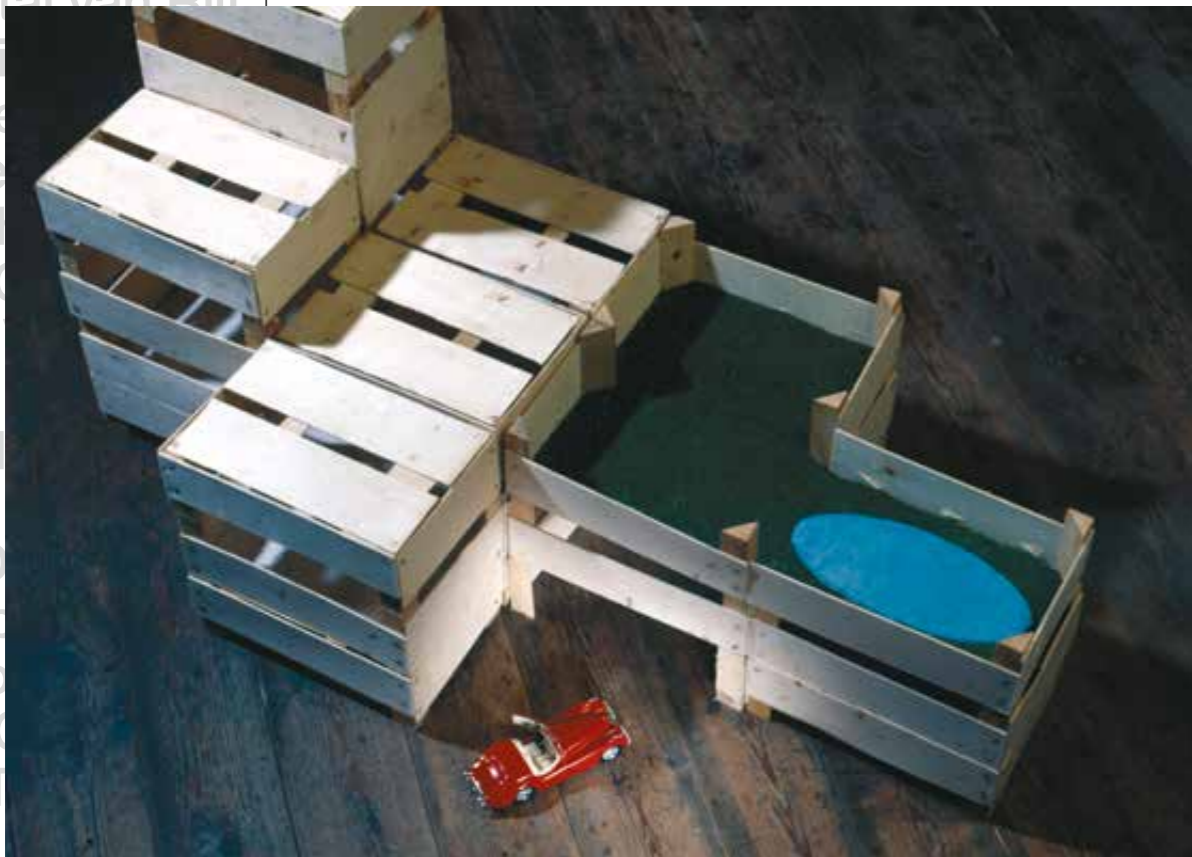
2

2 Submarine nuclear, 2021 (model), Plastiline, 28 x 14 x 28 cm
Collectie van de kunstenaar

Simon
Van Parys

Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde



Sylvie Macías Díaz (*1968, Verviers – leeft en werkt in Verviers) had haar eerste solotentoonstelling bij Galerie Nadja Vilenne in Luik in 1999. In de voorbije 20 jaar nam ze deel aan groepstentoonstellingen in onder meer het MuHKA Antwerpen, SMAK Gent en Bonnefantenmuseum Maastricht. Recent stelde ze tentoon in IKOB, Museum für zeitgenössische kunst in Eupen (2019), dat ook werk in de collectie heeft. Werk van haar is ook opgenomen in o.a. The Space Collection in Luik.

Sylvie Macías Díaz was Laureate van de Prix de la Fondation Fifty-One, Luik (2000), Prix de la jeune sculpture de la Communauté française de Belgique en de Prix IKOB 2005, Museum für zeitgenössische kunst, Eupen.

Sinds 1995 bouw ik organische architectuur, ecologische en ecosofische woningen uit marktkratten, waarvan de poëzie schuilt in de sporen die ze hebben verzameld en de herinneringen die ze overbrengen. In tegenstelling tot het idee van een Zen-architectuur geef ik aan mijn constructies plannen of objecten, die vooral het kapitalistische systeem van overconsumptie oproepen, en zo elk organisch en ecologisch idee destabiliseren. Een reflectie over ecologie, maar ook over onze financiële en economische crisis: de opwarming van de aarde, de aantasting van ons eigen milieu, delokalisering, bestaansonzekerheid, de huisvestingscrisis en de nieuwe armen.

Kortom, als je mijn werk een heel eenvoudige blik gunt, is het oké! Het is de vrijheid van de kijker die belangrijk voor me is. Je kunt ook verder kijken. Het is vooral het spel, het spel van zien en denken dat me interesseert, omdat je dan op een scherpere manier naar het werk kunt kijken en pertinente vragen kunt opwerpen. Als je het ontleedt, besef je dat er verschillende verklaringen kunnen zijn die te conventionele meningen destabiliseren. Ik denk dat breekpunten en kantelmomenten erg belangrijk zijn in mijn werk.

Bij het maken van de "Villa Pedreña" – bedoeld als een organische constructie voor de mens – heb ik toch op de maquette een speelgoedauto geplaatst. Niet zomaar een auto, maar een Jaguar, een Engelse sportwagen. Een auto gemaakt in de zuivere traditie van het merk, met respect voor het prestige van de Britse stijl, en dus een auto van grote luxe, voorbehouden aan een bepaalde sociale klasse. Je kunt de overgang zien, van het nobele van het voorstel, en dan 'paf', naar de hardheid van de realiteit: investeringen, winstgevendheid, machtsspelletjes, enz.

Samengevat: ik stel existentiële territoria voor, die ik tegelijkertijd ontmenselijk. Ik kan ook het tegenovergestelde voorstellen en functionele, pragmatische, sociaal geplande programma's samenstellen, en ze inwisselen of transformeren tot pure poëzie. Dit is onder meer het geval voor het werk "N.MoCA.L", "The new Museum Contemporary Art from Liège" of het werk "Magasin de distribution (Grand Bazar)". Beide zijn constructies die de industriële en commerciële boom van België tot aan zijn financiële en economische crisis archiveren en traceren. Het is door al deze tegenstellingen dat mijn werk zijn volle betekenis krijgt: binnen/buiten, vol/leeg, direct/indirect, echt/onecht, mogelijk/onmogelijk, constructie/deconstructie, verleden/heden, enz. Door breuk en kanteling ontstaan er verbanden in mijn werk! (Sylvie Macías Díaz)

Villa Pedreña, 1997
28 houten kratten, kunstgras,
tapijt en speelgoedauto
122 x 60 x 64 cm
Collectie van de kunstenaar
(foto: Damien Hustinx)

De Duitse kunstenaar Thomas Schütte (*1954, Oldenburg – leeft en werkt in Düsseldorf en Neuss) is een van de meest veelzijdige hedendaagse beeldhouwers. Zijn werk laat een voorliefde voor materiaalexperimenten zien en zit vol verwijzingen naar popcultuur, historische gebeurtenissen en kunstgeschiedenis. Maar bovenal staat de "condition humaine" centraal – de verwarrende tegenstrijdigheden in onszelf en in de wereld om ons heen. In nu eens hilarische, dan weer ernstige sculpturen bevroegt Schütte onze eigen, continue veranderende, fysieke en emotionele toestand.

WWW.THOMAS-SCHUETTE.DE

De Skulpturenhalle van de Thomas Schütte-Stiftung aan de rand van Neuss is het grootste en meest ambitieuze gebouw dat tot nu toe naar een model van Thomas Schütte tot stand is gekomen. Hoewel architectonische modellen voor imaginaire gebouwen al sinds zijn vroege carrière deel uitmaakten van Schütte's oeuvre, bleven ze per definitie oefeningen in de verbeelding, poëtische reflecties van het leven en werk van de kunstenaar, fictieve ontwerpen waarvan men zich kon afvragen of ze bedoeld waren als ironische commentaren op de hedendaagse architectuur of als daadwerkelijke pogingen tot interventie. Toch was zijn

ambitie om te bouwen reëel, en zijn *Eispavillon* voor documenta 8 in 1987, dat van een dun kartonnen model een functioneel tijdelijk bouwwerk maakte, paste zo goed in de omgeving van het Karlsau-park in Kassel dat veel bezoekers zich niet noodzakelijk realiseerden dat het een kunstwerk op zich was. Na een lange onderbreking begon Schütte in 2003 opnieuw modellen te maken. Deze maquettes echoën de typologieën van gebouwen die in het stedelijke landschap van onze tijd gangbaar zijn – benzinstation, vakantiehuis, theater, hotel, ziekenhuis, eenmanswoningen – en al snel toonden mensen die de maquettes letterlijk namen, belangstelling voor het laten bouwen van een eenmanswoning, vakantiehuis, theehuis of tempel. Met de hulp van architecten bij het oplossen van de bouwkundige problemen, werden sommige van deze gebouwen vervolgens daadwerkelijk gerealiseerd als permanente constructies. Waren dit gebouwen voor privégebruik, in 2011 voegde zijn project van een maquette voor een kunsthall een nieuwe dimensie toe.

In tegenstelling tot de eerdere imaginaire gebouwen had de kunsthall al een vastomlijnde locatie in de werkelijkheid: Schütte had de vooruitziende blik gehad om een stuk grond aan te kopen om het te bouwen en te financieren door een stichting die hij speciaal voor dit doel had opgericht. Schütte koos de bouwgrond met zorg: het ligt tussen enerzijds het terrein van het Museumsinsel Hombroich, met zijn verspreide tentoonstellingsruimten van Erwin Heerich en de sculpturale architectuur van het Kirkeby-Feld, anderzijds het voormalige militaire rakettenstation dat ook als tentoonstellingsruimte werd gebruikt met paviljoens van de architecten Raimund Abraham, Erwin Heerich, Dietmar Hofmann, Katsuhito Nishikawa, Álvaro Siza, en het complex van de Langen Foundation, ontworpen door Tadao Ando. In de loop der jaren was het gebied uitgegroeid tot een populaire weekendbestemming voor wandelingen in de natuur, die mensen aantrok die misschien niet speciaal voor de kunst kwamen, maar die desondanks, of misschien juist daarom, werden aangetrokken door de verschillende gebouwen en hun inhoud. De Skulpturenhalle van Schütte paste dus perfect in een bestaande situatie die niet werd gedomineerd door traditionele museumachtige galerijen, maar door tentoonstellingsruimten die op particulier initiatief werden gecreëerd om de ideeën van hun oprichters te belichamen – een juweel onder de juwelen. Een dergelijke omgeving, buiten de stad, binnen een artistiek kader, dat mogelijkheden biedt voor samenwerking tussen verschillende instellingen, maar toch voor iedereen toegankelijk is en zelfs een ontspannende omgeving biedt om van een kopje koffie te genieten, was precies wat Schütte wilde om zijn idee te verwezenlijken.

De hal ontwikkelde zich van een eerste schets met het capricieuze beeld van een luciferdoosje met daarop een Pringels aardappelchip, tot een duidelijk geformuleerde maquette die een doordachte benadering van de inhoud, functie en vormgeving van een dergelijk gebouw tot uitdrukking bracht. Al snel volgden meer gedetailleerde modellen, waarop de hal in het landschap werd ingepast, compleet met de technische structuren die nodig zijn om het gebouw goed te laten functioneren.

De planning en de bouw van het gebouw vonden plaats in nauwe samenwerking met de architecten Lars Klatte en Heinrich Heinemann van het bureau RKW in Düsseldorf.

(Bron: Dieter Schwarz – vertaald uit de brochure 'Skulpturenhalle' > <https://thomas-schuettenstiftung.de>)

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rij
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rij
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestine
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'honin
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blonde
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
**Thomas
 Schütte**
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival



Model voor Skulpturenhalle, 2011
 Karton (Luciferdoosje)
 en aardappelchip
 (courtesy Thomas Schütte
 Stiftung, Neuss)

Anton Hewitt
 Boy & Erik
 Stappaerts
 Chantal van Rijt
 Dennis
 Oppenheim
 Frederic Geurts
 & John
 Van Oers
 Gerd Ververs
 Hans
 Op de Beeck
 Henk Delabie
 Jan Delestine
 Joseph Beuys
 Kristof
 Van Gestel
 Lies Terryn
 Lieve D'honin
 & sabine
 oosterlynck
 Luc Tuymans
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blonde
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
**Thomas
 Schütte**
 Tom Bogaert
 Various Artists
 Wim Nival

Visit Rwanda

Tom Bogaert (*1966, Brugge – leeft en werkt in Rome) stopte met een praktijk in internationaal vluchtelingenrecht en verhuisde naar New York City om een carrière als kunstenaar op te bouwen. Hij had zijn eerste solotentoonstelling in 2008 in de legendarische galerie 'Jack the Pelican Presents' en verhuisde kort daarna naar Amman, Jordanië. Recente solotentoonstellingen zijn onder meer bb15 artspace en afo architekturforum oberösterreich in Linz, Oostenrijk (2021); Ivuka Arts, Kigali, Rwanda (2019); Espaco Gallery, Algiers, Algerije (2017); The Ultra Lab & Galerie FJ, Casablanca, Marokko (2016); Maison de la Culture, Sidi Bouzid, Tunesië (2015); Medrar for Contemporary Art, Cairo, Egypte (2014); en al Hoash Gallery, Jeruzalem (2012). Zijn werk werd internationaal tentoongesteld in Berlijn, Lagos, Port-au-Prince, Jeruzalem, New York, Tunis, Thessaloniki, Leuven. Hij won de eerste prijs op het Videoex filmfestival in Zürich voor zijn experimentele documentaire over de legendarische jazzpionier Sun Ra en zijn beruchte bezoek aan Egypte (pepsi, cola, water? 2015). Tom Bogaert is de ene helft van het samenwerkende Haitiaanse Belgische kunstduo Lafleur & Bogaert.
 WWW.TOMBOGAERT.ORG

Sedert juni 2018 sponsort de Rwandese overheid de Britse voetbalploeg Arsenal voor 34 miljoen euro: alvast tot 2022 draagt het team bij uitwedstrijden een *Visit Rwanda* logo op de linkermouw. Naar aanleiding van de 25ste herdenking van de 1994 Genocide in Rwanda werd ik door Ivuka Arts in de hoofdstad Kigali uitgenodigd voor een solotentoonstelling met nieuw werk. In de aanloop van dit project bestelde ik een Arsenal voetbalshirt met rugnummer 94 en opdruk 'Genocide' via Arsenal Direct, de officiële online winkel van de club. Ik betaalde £130 verzendingskosten inbegrepen en mijn aanvraag werd bevestigd. De dag nadien kreeg ik bericht dat mijn bestelling werd geannuleerd wegens "onmogelijk om mijn personalisatie-aanvraag te printen." De tentoonstelling by Ivuka Arts opende op 28 februari 2019, weliswaar zonder het fameuze T-shirt maar met een massa volk op de opening en ruime pers aandacht. In september en oktober 2020 bestelde ik als alternatief twee gepersonaliseerde voetbalshirts bij Arsenal Direct: GENO 9 en CIDE 4. Deze kwamen wel goed aan. In Mene worden de twee T-shirts en de bijhorende e-mailcorrespondentie (van de mislukte en geslaagde aankopen) voor het eerst getoond.



- 1 Visit Rwanda, 2021
 Textiel (2 gepersonaliseerde voetbaltruitjes van Arsenal), metalen locker en houten bank
 Order Confirmation A1177265_Sun, Nov 4, 2018 at 9:41 AM PDF screenshot
- 2 Your Order A1177265 has been Cancelled – Automated Message – DO NOT REPLY
 Mon, Nov 5, 2018 at 10:35 AM PDF screenshot
- 3 Order Confirmation A3893536_Thu, Oct 15, 2020 at 6:56 PM PDF screenshot
- 4 Order Confirmation A3731322_Thu, Sep 17, 2020 at 9:41 AM PDF screenshot



Order Confirmation A1177265

Arsenal Direct <noreply@arsenaldirect.co.uk>
Reply-To: "noreply@arsenaldirect.co.uk" <noreply@arsenaldirect.co.uk>
To: Tom Bogaert <tombogaert.studio904@gmail.com>

Sun, Nov 4, 2018 at 9:41 AM

MY ACCOUNT

Thank you for supporting your club

Order Confirmation A1177265

Delivery
4610 Cantier Boulevard
Franklin, MA 01890

Your order

Item	Description	Quantity	Price
Arsenal Authentic / Authentic 18/19 Authentic Shirt	GENOCIDE	1	£116.00
Arsenal Authentic / Authentic 18/19 Authentic Shirt	GENOCIDE	1	£116.00
Arsenal Authentic / Authentic 18/19 Authentic Shirt	GENOCIDE	1	£116.00
Arsenal Authentic / Authentic 18/19 Authentic Shirt	GENOCIDE	1	£116.00

Subtotal £116.00
Delivery £8.95
Gift Card -£0.00
Total £124.95



Your Order A1177265 has been Cancelled - Automated Message - DO NOT REPLY

Arsenal Direct <noreply@arsenaldirect.co.uk>
Reply-To: "noreply@arsenaldirect.co.uk" <noreply@arsenaldirect.co.uk>
To: Tom Bogaert <tombogaert.studio904@gmail.com>

Mon, Nov 5, 2018 at 10:35 AM



Tom Bogaert <tombogaert.studio904@gmail.com>
To: tombogaert@arsenaldirect.co.uk

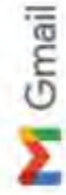
Wed, Nov 7, 2018 at 2:55 PM

Dear Madam, Sir,
I received a message that my order A117265 has been cancelled. I would be pleased for me to know what went wrong and how it can be fixed. Sincerely,
Tom Bogaert

Home Shipping <customerservice@arsenaldirect.co.uk>
To: tom.bogaert@arsenaldirect.co.uk

Dear Tom,
Thank you for your email.
We were unable to print the invoice for your subscription and for this the order was cancelled.
Kind regards,
Miguelo Abreu
Arsenal Direct Football Team
Arsenal Football Club
Highway House | 75 Channon Way | London | England
Tel: +44 (0) 207 619 5003
Email: customerservice@arsenaldirect.co.uk
Web: www.arsenal.com

Arsenal Football Club is proud to partner the lives of young people through a variety of projects led by The Arsenal Foundation. The Arsenal Foundation is a leading and grant-making



Order Confirmation A3893536

Arsenal Direct <noreply@arsenaldirect.co.uk>
Reply-To: "noreply@arsenaldirect.co.uk" <noreply@arsenaldirect.co.uk>

Thu, Oct 15, 2020 at 6:56 PM

THANK YOU FOR SUPPORTING YOUR CLUB



Arsenal Adult 20/21 Authentic Home Shirt
Name: geno
Number: 8
Style: Premier League Font

Subtotal £116.00
Delivery £8.95
Gift Card -£0.00
Total £124.95

Thanks for your order. Your order number is A3893536 and the total cost was £124.95. This email contains a complete summary of your order. Please retain this confirmation for your records.

ORDER SUMMARY



Arsenal Adult 20/21 Authentic Home Shirt
Name: geno
Number: 8
Style: Premier League Font

Subtotal	£116.00
Delivery	£8.95
Gift Card	-£0.00
Total	£124.95



Order Confirmation A3731322

Arsenal Direct <noreply@arsenaldirect.co.uk>
Reply-To: "noreply@arsenaldirect.co.uk" <noreply@arsenaldirect.co.uk>

Thu, Sep 17, 2020 at 9:41 AM

THANK YOU FOR SUPPORTING YOUR CLUB



Arsenal Adult 20/21 Authentic Home Shirt
Name: cide
Number: 4
Style: Premier League Font

Subtotal £116.00
Delivery £8.95
Gift Card -£0.00
Total £124.95

Thanks for your order. Your order number is A3731322 and the total cost was £124.95. This email contains a complete summary of your order. Please retain this confirmation for your records.

ORDER SUMMARY



Arsenal Adult 20/21 Authentic Home Shirt
Name: cide
Number: 4
Style: Premier League Font

Subtotal	£116.00
Delivery	£8.95
Gift Card	-£0.00
Total	£124.95



Various Artists is een collectief dat ongeveer 20 jaar geleden opgericht werd door Trudo Engels (1962-2009). In de loop der jaren groeide de groep fictieve personages uit tot een verzameling artistieke creatieformules die gebruikt worden om nieuw werk mee te creëren. Onder de noemer van Various Artists worden samenwerkingen aangegaan, tentoonstellingen opgericht, publicaties uitgebracht en diverse publieke projecten opgezet. Deze specifieke praktijk kan worden gezien als een langdurig artistiek project dat zich presenteert als een autonoom collectief, waarbinnen diverse onderzoeksthema's deel uitmaken van het Gesamtkunstwerk. De gefragmenteerde manier van werken stelt het collectief in staat om een alternatief te bieden voor het gebruikelijke concept van "de kunstenaar" als specialist of merk en te experimenteren met nieuwe vormen van auteurschap om zo "de kunstenaar" als uniek creatiemodel ter discussie te stellen.

Belíndia, voorheen New Belgium™ en het Groothertogdom Luxemburg, is een land in West-Europa. Het grenst in het noorden aan Nederland, in het oosten aan Duitsland, in het zuidwesten aan Frankrijk en in het noordwesten aan de Noordzee. Het heeft een oppervlakte van 33.171,5 vierkante kilometer (9,7% water) en telt ongeveer 2,3 miljoen inwoners. De hoofdstad en grootste stad is Bar[®]egem; andere grote steden zijn Port Anderton, Ganbury, Charpool, Légiarly, Rygham, Jamburn en Love.

Belíndia werd in 2121, op dat moment nog de republiek New Belgium™ en de staat Luxemburg, door India aangekocht voor een bedrag van 360.000.000.000.000 dollar. India smolt de twee staten samen tot één en doopt het nieuwe land Belíndia.

New Belgium™ werd in 2035 opgericht na 11 jaar moeizame politieke betrekkingen tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Vlaanderen. België had zijn

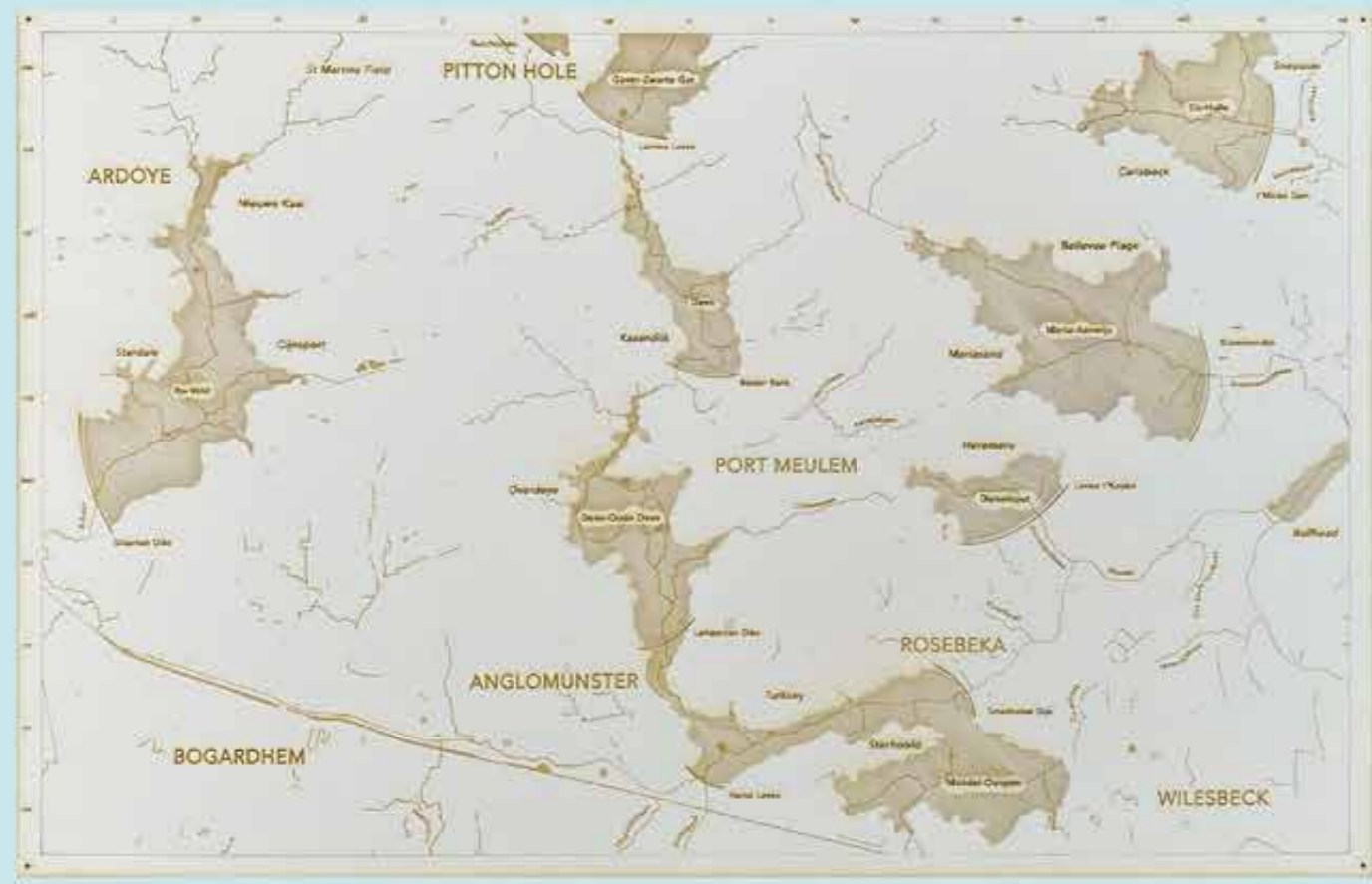
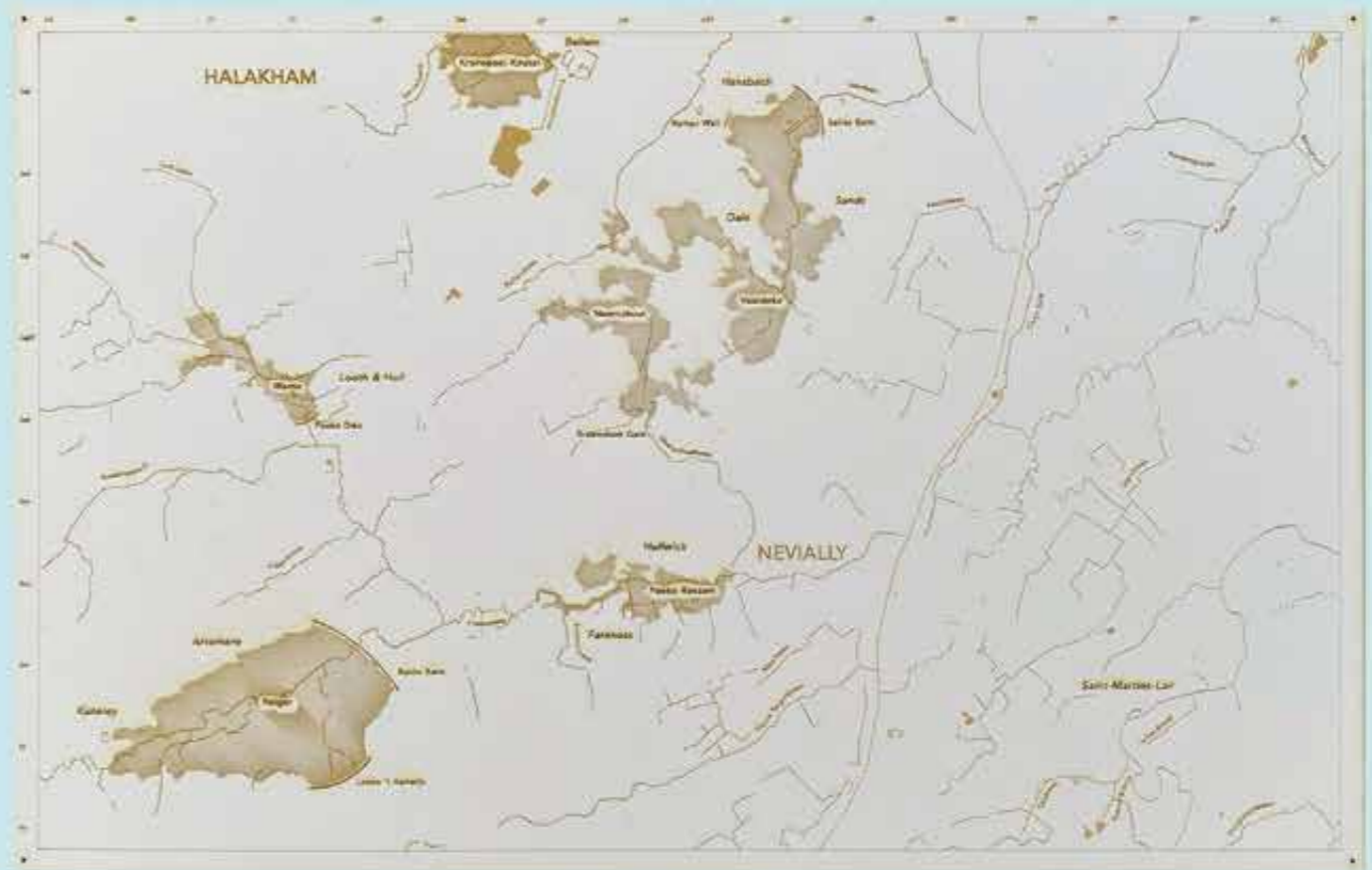
laatste verkiezingen in mei 2024, wat resulteerde in een politieke impasse die duurde tot 2035. Kort na de verkiezingen riep Vlaanderen Antwerpen (Port Anderton) uit als de nieuwe hoofdstad van Vlaanderen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest reageerde met het belasten van goederen en verkeer uit het Vlaamse Gewest. Als vergeldingsmaatregel besloot Vlaanderen – het succes van een eerdere poging in 1914 indachtig – een dam te bouwen in de Zennevallei nabij Vilvoorde. Zo wilden zij Brussel dwingen zich aan te passen aan de nieuwe politieke realiteit.

Het water van de Zenne steeg gestaag en Brussel kreeg de kans om zich aan te passen door te investeren in nieuwe onderwatertechnologieën voor architectuur en mobiliteit. Wat ooit een bedreiging leek, werd een succesverhaal en Brussel werd Breuville-sur-Senne[®], een welvarende regio die veel buitenlands toerisme en investeringen aantrok. Breuville-sur-Senne[®] besloot alle beekjes op haar grondgebied te 'vermeren' en werd uiteindelijk een economisch en ecologisch paradijs.

De koningin van België besloot er haar residentie te behouden, die nu aan de rand van het Zenne-meer lag, wat een nieuwe constitutionele crisis ontketende. Vlaanderen werd aanvankelijk gedwongen een hernieuwde coalitie aan te gaan met Wallonië. "New Belgium™" keek met afgunst naar Breuville-sur-Senne[®] en besloot het succesverhaal van het koninkrijk aan de meren te kopiëren. Een commissie van wetenschappers en ingenieurs werd aangesteld om alle mogelijke niet bevaarbare waterlopen van Vlaanderen en Wallonië te voorzien van een eventuele hydro-elektrische stuwdam. Bij deze studie werd geen beek, stroom of gracht gespaard. Dit resulteerde in een openbare aanbesteding voor de bouw van meer dan 1000 (stuw)dammen over een periode van vijftig jaar. Het project kreeg de codenaam Bar(r)egem en zou naar schatting meer dan 10.000 km² nieuw wateroppervlak creëren tegen een kostprijs van twintig biljoen euro (0,02 biljard), onteigeningen inbegrepen.

Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival



Anton
 Boy &
 Stap
 Chant
 Denni
 Opper
 Freder
 & Joh
 Van C
 Gerd
 Hans
 Op d
 Henk
 Jan D
 Josep
 Kristo
 Van C
 Lies T
 Lieve
 & sak
 ooste
 Luc T
 Maar
 Vand
 Maria
 Marie
 Nel B
 Nicola
 Peter
 Sacha
 Simon
 Van P
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
Various Artists
 Wim Nival

Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
Various Artists
 Wim Nival

Wim Nival, (*1968, Gent – leeft en werkt te Gent) studeerde schilderkunst, keramiek en grafiek. Nu maakt hij voornamelijk objecten, collages en grafische werken, waarbij hij vooral bestaande materialen als uitgangspunt voor zijn werk gebruikt. Voornamelijk situeert zijn werk zich in de sfeer van minimal art, arte povera, het abstracte, het conceptuele, met verwijzingen naar typografie, design, het wiskundige en het architecturale.
WWW.WIMNIVAL.COM – EVENEENS TE VOLGEN OP INSTAGRAM EN FACEBOOK

“Via mijn werk kijk je eigenlijk mee in mijn denken en voelen: het is mijn omgaan met de dingen, hoe ik de dingen zie en ervaar, welke verbanden ik leg, hoe ik getrokken word naar structuren, welke linken en associaties ik maak, hoe ik vooral naar de kleine dingen kijk en hoe ik luister naar de objecten en materialen zelf. ‘Verzamelen’, ‘bewaren’, ‘oog hebben voor wat niet gezien wordt en/of weggegooid wordt’ vormen mee de basis in deze oefening.

Op rommelmarkten, kringloopwinkels... pik ik ‘dingen’ op en breng ze onder in mijn archieven om allerlei redenen die mij raken: de vormgeving/de typografie/het materiaal zelf/de inherente kwaliteiten van de materie/de mogelijke (her)bruikbaarheid/de inhoud die het in zich draagt of bij mij evoceert/de geschiedenis die een voorwerp in zich draagt/het oproepen van een tijdsbeeld/de kwaliteit, vakmanschap, inventiviteit waarmee iets is gemaakt of waarvoor het werd gebruikt/de idee hoe de tijd heeft ingewerkt. Ik beschouw mezelf niet als de ‘eigenaar’ van de dingen; ze ‘huizen’ al dan niet tijdelijk bij mij en helpen me te mijmeren, te reflecteren; ik verwerk ze al dan niet tot nieuwe ‘objecten’.

Objecten ‘ontstaan’ door wat het ‘ding’ me influistert, wat het in zich draagt, hoe het zich ‘verhoudt’ tot een ander ‘ding’, hoe het me de mogelijkheid biedt te reizen in mijn hoofd, hoe het me helpt orde, structuur, patroon, te zien, hoe ik getroffen wordt door een knikje in de vooropgestelde rechte lijn, hoe het me weet te ontroeren door een lichte buiging, de kleine imperfectie die de kracht beklemtoont...

Ik zoek niet om overrompeld of overspoeld te worden door de dingen. In het omgaan met de kleine dingen probeer ik het grotere en complexere te vatten en een plaats te geven. Het helpt me een evenwicht te vinden tussen ‘gevoel’ en ‘rede’. Dit werken, herwerken, herhalen, variëren, herdenken, ordenen en verbanden zoeken geeft (letterlijk) vorm aan mijn leven en brengt een ordening en stilte in mijn hoofd.

De werken zijn elementen die los beschouwd kunnen worden, maar die ik ook op hun beurt graag weer presenter in een grotere installatie die zo weer nieuwe linken en verbanden brengt.”

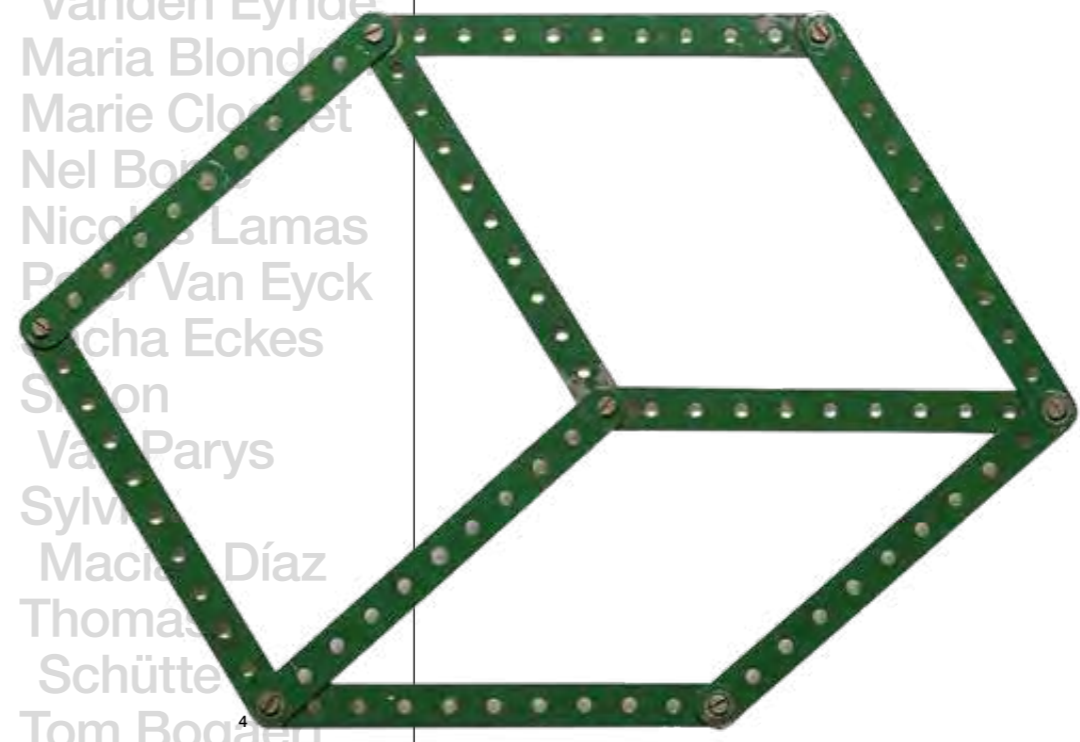


1 Z.T., 2018
Oude meetlat
15,8 x 15,7 x 0,5 cm

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijdt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John

Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D’hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists

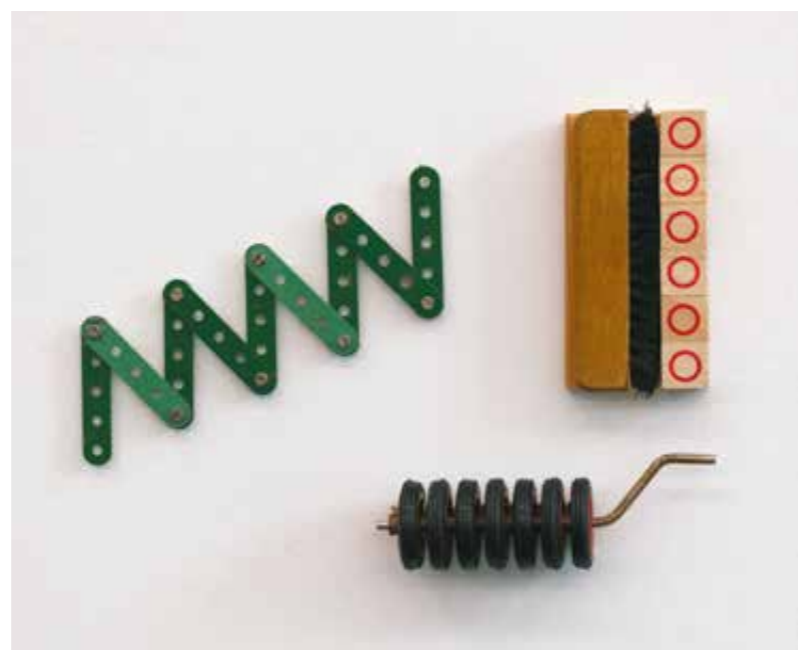
Wim Nival



2 Z.T.
Oude lineaal
10,5 x 35 x 1 cm
3 Z.T.
Oud verrooster op houten
frame gemonteerd
25 x 19 x 1,8 cm
4 Z.T.
Oude meccano
20,4 x 30,2 x 0,8 cm



5
 Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
Wim Nival



6

Maarten
 Vanden Eynde
 Maria Blondeel
 Marie Cloquet
 Nel Bonte
 Nicolás Lamas
 Peter Van Eyck
 Sacha Eckes
 Simon
 Van Parys
 Sylvie
 Macías Díaz
 Thomas
 Schütte
 Tom Bogaert
 Various Artists
Wim Nival

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Colofon

80

KUNSTENAARS EDITIE 2021

Anton Hewitt
Boy & Erik Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis Oppenheim
Frederic Geurts
Gerd Ververs
Hans Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
John Van Oers
Joseph Beuys
Kristof Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt & sabine oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolas Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon Van Parys
Sylvie Macías Díaz
Thomas Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blondeel
Marie Cloquet
Nel Bonte
Nicolás Lamas
Peter Van Eyck
Sacha Eckes
Simon
Van Parys
Sylvie
Macías Díaz
Thomas
Schütte
Tom Bogaert
Various Artists
Wim Nival

'Het Voorstel,
een biënnale van ideeën'
is een project van Cultuurcen-
trum De Steiger, naar een
initieel concept van Henk
Delabie, Hans Martens en
Chiel Vandenbergh. Met
steun van de stad Menen.

CURATOR
Hans Martens

GRAFISCH ONTWERP
Raf Vancampenhoudt
& Lennart Van den Bossche
(rafvancampenhoudt.be,
lennartvandenbossche.com)

TECHNIEK
Sam Mlibwa, Jan Dewyn,
Jeroen Verzele, Franco
Vandaele, Wouter Dumolein,
Christian Bonte, Bram
Swyngedaauw

COÖRDINATIE TECHNIEK
Wouter Dumolein

EDUCATIE
EN PUBLIEKSWERKING
Shari Platteeuw

ALGEMENE COÖRDINATIE
Chiel Vandenbergh

MET DANK AAN
Edition Staeck, SMAK Gent,
M HKA – Collectie Vlaamse
Gemeenschap, Verbeke
Foundation, Studio Luc
Tuymans, Studio Hans Op
de Beeck, Thomas Rieger,
Philippe Seys, Nancy
Deconinck, Noël De Buck,
Narwhal, Team CC De Steiger
en de vrijwillige suppoosten.



stad
menen
waar je thuiskomt

Anton Hewitt
Boy & Erik
Stappaerts
Chantal van Rijt
Dennis
Oppenheim
Frederic Geurts
& John
Van Oers
Gerd Ververs
Hans
Op de Beeck
Henk Delabie
Jan Delestinne
Joseph Beuys
Kristof
Van Gestel
Lies Terryn
Lieve D'hondt
& sabine
oosterlynck
Luc Tuymans
Maarten
Vanden Eynde
Maria Blyssel
Marie Claire
Nel Bont
Nicolás
Peter Van
Sacha E
Simon
Van Pa
S
C
T
T
V
W

